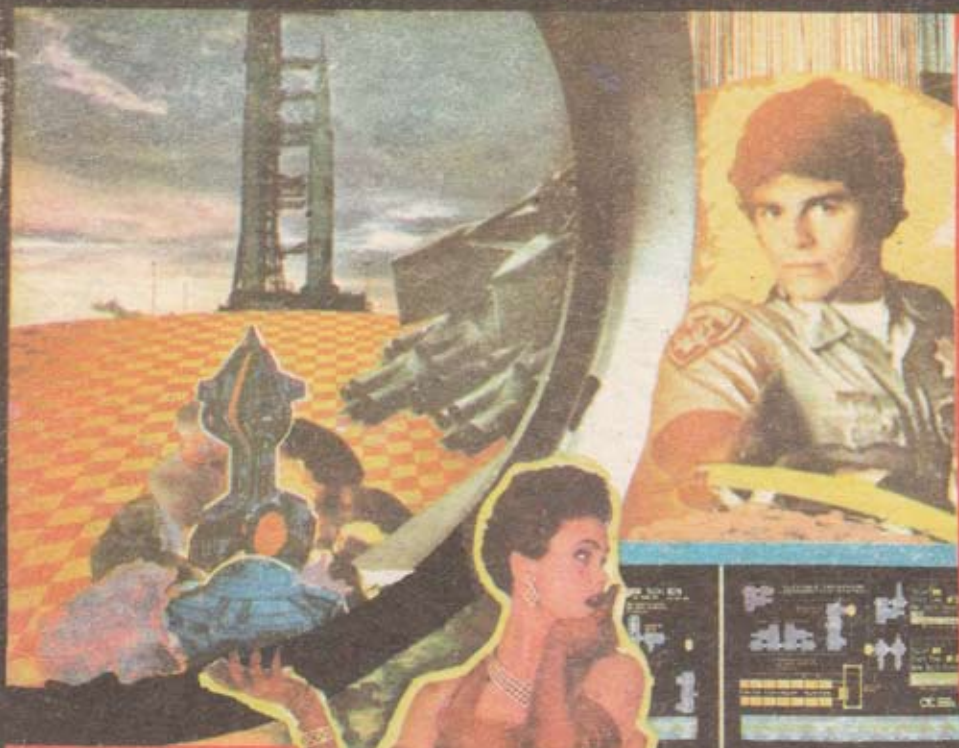

SF

PARADOX

2
1991

200 LEI

Keith Laumer

Noaptea
Căpcăunilor

ENIGME

UMOR

CONTACT

PROZA SF.

Dumneavoastră ați cerut, Paradox vă oferă ADRESELE REVISTELOR DE SCIENCE FICTION

IRIS SF - C.P. 76-161 - BUCUREȘTI

467 - Societatea fanilor "Victor Anestin", C.P. 648 - 1100 CRAIOVA

CLUBUL SF - Editura "Labirint", str. Franzelari nr. 25, C.P. 18-122 - BUCUREȘTI

ALFA - C.P. 43 - 2252 CODLEA, jud. Brașov

ANTICIPAȚIA - Revista "Știință și tehnică", Piața Presa Liberă nr. 1 - BUCUREȘTI

STAR TRAFIC - Calea București bl. M 16 sc. A et. II ap. 5 - 1100 CRAIOVA

HELION - Clubul "Helion", str. Paris nr. 1 - 1900 TIMIȘOARA

ISTORII INSOLITE - Redacția "Solstițiu", str. Ștefan cel Mare nr. 18 - 3900 SATU MARE

ORION - Grupul de presă "Orion", str. Panait Moșoiu nr. 4, C.P. 647 - 1100 CRAIOVA

STRING - Editura "Baricada", str. Domnița Anastasia nr. 17 - BUCUREȘTI

ALFA SF - C.P. 137 - 2700 DEVA

SPAȚII ENIGMATICE - Casa de editură "Cronica", str. V. Alecsandri nr. 8 - 6600 IAȘI

SEGRA - Bd. Alexandru Ioan Cuza bl. D17 sc. D ap. 4 - 0500 SLATINA

ABONAMENTE

Doriți să fiți sigur că veți primi fiecare număr al revistei Paradox?
Singura soluție este abonamentul. Citiți în pagina 2 cum trebuie să procedați pentru a vă abona la Paradox.

Primul pas spre

O LIBRĂRIE SPECIALIZATĂ ÎN SCIENCE FICTION

Magazinul-consignația AS găzduiește un punct de vânzare unde veți putea găsi cele mai noi reviste de science fiction

Spl. T. Vladimirescu nr. 20
(îngă stația PECO)

Pentru început vă oferim:

PARADOX NR. 1

PARADOX NR. 2

HELION 1990

În curând și alte publicații SF din țară.

Alături de acestea, la magazinul AS puteți găsi: reviste de muzică, divertisment, aparatură audio, casete audio și video, discuri import.

• PARADOX
MAGAZIN
SCIENCE FICTION
NR. 2
TRIM. I - 1991

Redacția:
DUȘAN BAISKI
TUDOR BEȘUAN
DORIN DAVIDEANU
MARCEL LUCA

Editor:
"PARADOX"
Timișoara

Paginare computerizată:
"METANOIA"

Tiparul:
I. P. "BANAT"
Timișoara

Ilustrații:
PETRU ZMED

Caricaturi:
RADU CLEȚIU

Coperta:
DORIN CERNA

Adresa:
"PARADOX"
C. P. 707
Oficiul poștal 8
1900 TIMIȘOARA

Tiraj: 30.000 ex.

SUMAR

NUVELĂ **3**

Keith Laumer
NOAPTEA CĂPCĂUNILOR

UMOR **24**

OZN-uri aterizează
în grădina mea

MONITOR **36**

CABINETUL DE CIUDĂȚENII **38**
VINDECĂTOR ȘI PROFET

REBUS **40**

Club Enigma-400
Mozaic... paradoxal

UMOR **42**

Actualitatea științifică pe glob

INTERVIU **44**

Mircea Cărtărescu
TOT CE Scriu ESTE
EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

CONTACT **46**

MINIDEBUT **47**

Dragi cititori,

Ne regăsim, iată, în paginile Paradox-ului, cu-o întârziere pe care nici noi și, sintem convinși, nici dumneavoastră nu ați dorit-o. Vom încerca de acum înainte să fim punctuali la întâlnirea noastră trimestrială. Vom încerca, de asemenea, să îmbunătățim constant conținutul revistei, prezentarea grafică și, de vom putea, să nu mărim prețul !

În numărul acesta vă oferim un text de mai mare întindere, nuvela *Noaptea Căpcăunilor* de Keith Laumer. În viitor vom publica atât schițe, scurte povestiri de autori români și străini, cât și nuvele extinse pe spațiul unui număr de revistă. Vom evita deocămdată publicarea de romane în serial căci, oricât de palpitantă ar fi povestea, nu dorim să vă punem în situația de a aștepta un an sau doi deznodământul.

Dorim să aflăm părerile și sugestiile dumneavoastră referitoare la conținutul și aspectul Paradox-ului. Vă invităm totodată să ne trimiteți încercările dumneavoastră literare. Cele mai bune dintre ele își vor afla loc în paginile revistei.

În folclorul scandinav, Troll-ul este reprezentantul unei rase de ființe supranaturale, fie uriași, fie pitici, care trăiesc în peșteri sau sub pământ. Corespondentul acestora în legendele românești este Căpcăunul, făptură mitică, cu înfățișare monstruoasă, reprezentând un prim ciclu antropogonic.

În *NOAPTEA CĂPCĂUNILOR (THE NIGHT OF THE TROLLS)*, Keith Laumer, unul dintre cei mai apreciați autori de science fiction ai anilor '60, pornește de la o altă funcție specifică a acestor creaturi, cea de paznici ai unor comori inimaginabile, rîvnite de oameni. Produși de inteligența umană, Troll-ii săi ajung, în mod paradoxal, să protejeze roadele acesteia împotriva unor reprezentanți de generații ai speciei, într-o distopie ce se încheie cu un licăr de speranță: Totuși, cândva, OMUL va atinge STELELE.

ABONAMENTE

Pentru a vă abona la revista Paradox, procedați astfel:

- Expediați suma de 120 lei, prin mandat postal, pe adresa:

Davideanu Dorin, str. Eneas nr. 31 A, 1900-Timișoara

Suma reprezintă abonamentul pe un an, adică prețul a patru reviste (numerele 3-6) și cheltuielile de expediție.

- Pe spatele mandatului, în dreptul mențiunii "loc pentru corespondență", notați numele, prenumele și adresa dumneavoastră completă.

- Dacă doriți două sau mai multe exemplare din fiecare număr al revistei, suma achitată va crește direct proporțional.

- Dacă doriți exemplare din numerele deja apărute, precizați acest lucru (pe spatele talonului, alături de adresă) și adăugați 15 lei pentru Paradox nr. 1, respectiv 25 lei pentru Paradox nr. 2.

- Veți primi revistele prim poștă, la adresa indicată de dumneavoastră. Comunicați-ne orice eventuală schimbare a adresei.

- Abonându-vă aveți certitudinea că nu veți "scăpa" nici un număr al revistei. Totodată, redacția va încerca să ofere abonaților materiale suplimentare din domeniul SF: bibliografii, fișe de autori, prezentări de cărți și reviste, note despre filmele SF, relatări despre activitatea cenaclurilor etc.

Keith Laumer

Noaptea Căpcăunilor

De data aceasta era altfel, o senzație de uscăciune în plămâni, o durere surdă în oase și arsuri în stomac, care mă făceau să-mi doresc să mă strâng ghem și să miaun ca o pisicuță. În gură aveam un gust de parcă și-ar fi făcut șoarecii culcuș, iar când am încercat să inspir adânc, am simțit parcă niște cuțite tocite răsucindu-mi-se în piept.

Mi-am propus să îmi aduc aminte să-i spun câteva lui Mackenzie despre instalația lui favorită de mediu protejat - dar asta după ce voi reuși să ies din ea. Printre pleoape am privit tabloul cu indicatoare de pe fața interioară a capacului: presiunea atmosferică, temperatura, umiditatea, glicemia, pulsul și respirația - toate erau normale. Măcar atât. Am apăsat pe butonul intercomului și am spus "O. K., Mackenzie, să auzim povestea, se pare că ai ceva probleme..."

A trebuit să mă opresc din cauza tusei; efortul mi-a făcut timplele să zvicnească.

"Cît ați extins afurisitul ăsta de exercițiu, dragălașilor?" am continuat. "Mă simt groaznic. Ce se întâmplă?"

Liniște.

Pesemne ajunsesem în seria finală de teste.

Nu se poate să fi plecat toți la cafea. După părerea mea, instalația era departe de a fi

perfectă. Am apăsat maneta de ieșire în caz de pericol; lui Mackenzie n-o să-i placă, dar mă doare-n cot! După cum mă simțeam, exercițiul durase cam mulțisor, pesemne una sau chiar două săptămâni, iar eu îi spuseseam lui Ginny că va ține cel mult trei zile! Mackenzie este un tehnician de clasă, dar când e vorba de emoție umană, nu poți da doi bani pe el și de data aceasta aveam de gând să i-o arunc în obraz.

Releele s-au pus în mișcare, mecanismul funcționa, capacul începu să alunece lateral, încât m-am putut ridica, săltându-mi picioarele pe dreapta și începând să tremur brusc de frig.

Camera pentru testări era rece ca gheața. Mi-am plimbat ochii pe pereții cenușii, pe instalațiile de înregistrare, spre măsura de lemn la care Mac ședea de obicei cu orele, refăcând profiluri ale testelor efectuate...

Ciudat. Rolele erau goale, iar lumina roșie de control a aparatului era stinsă. M-am ridicat amețit în picioare. Unde era Mac? Unde erau Banner și Day și Mallon?

"Hei," am strigat, fără să primesc răspuns nici măcar sub formă de ecou.

Cineva, pesemne, apăsase butonul care declanșează procesul de trezire. Unde s-au ascuns? Am făcut un pas înapoi, împiedicându-mă de cablurile care șerpuiau în spatele meu. Mi-am desfăcut cataramele și mi-am scos 'armura', rămânând fără suflu după atât de efort. Am deschis unul din

dulăpioarele din perete: costumul de presurizare al lui Banner atârna dezamflat lângă un umeraş înfăşurat în cârpe. Am mai deschis câteva dulăpioare. Hainele mele lipseau - inclusiv halatul de baie, căruia îi simţeam lipsa, aşa cum îmi lipseau şi ceaşca de supă fierbinte, feţele vesele ale tehnicienilor înconjurându-mă, pină şi mutra acră a lui Mackenzie. Totul în jur era îngheţat, tăcut şi gol, semănând mai mult cu o morgă decît cu un centru de cercetări de prim rang.

Nu-mi plăcea deloc situaţia. Ce naiba se întîmplase?

În ultimul dulăpior am găsit un costum de protecţie termică, cu reglaj al temperaturii. L-am îmbrăcat, am fixat termostatul, mi-am pus palma pe ecranul uşii, care s-a deschis imediat şi m-am trezit în coridorul întunecat, fără lumini, cu excepţia lămpilor de siguranţă, asaltat de un vag miros de descompunere.

Am auzit un foşnet şi am văzut o mişcare cu coada ochiului. Era un şobolan cît o veveriţă, ridicat pe picioarele dinapoi şi uitîndu-se la mine de parcă eram de mîncare. Am schiţat o lovitură cu piciorul şi a fugit, dar nu prea departe. Inima începuse să-mi bată mai iute, cam cum se întîmplă cînd începi să-ţi dai seama că ceva nu merge deloc bine.

În sectorul administrativ de la etaj am mai strigat o dată. Ecoul era ceva mai bun. Am traversat un coridor plin de hîrtii pe jos, pe lîngă uşile deschise ale unor camere goale. În biroul directorului, o cutie de tablă înnegrită, plină cu resturi de hîrtie arsă, era instalată în mijlocul covorului, iar instalaţia de aer condiţionat era acoperită cu un strat de praf gros de vreo doi centimetri. N-avea rost să mai strig.

Centrul era gol ca un mormînt jefuit. Cu excepţia şobolanilor.

La capătul coridorului, uşa interioară de protecţie era întredeschisă. Am împins-o şi m-am împiedicat de ceva. Din cauza luminii slabe, mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce-i.

Fusese cîndva un membru al Poliţiei Militare, cu cască de oţel şi cizme. Acum mai rămăseseră nişte oase fărîmiţate şi cîteva bucăţi de piele şi metal. Lîngă perete era un pistol calibrul 38. Mi-am aplecat şi l-am ridicat, i-am verificat încărcătorul şi l-am băgat în buzunarul de la coapsă. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit brusc mai bine.

Am mers mai departe pe coridorul B, pînă am ajuns la ușa liftului care, bineînțeles, era blocat. Scările de serviciu erau însă la locul lor, așa că am început urcușul celor aproape șaptezeci de metri pînă la suprafață.

Ușile grele de oțel ale tunelului fuseseră aruncate în aer.

Am trecut prin deschizătura care mai purta încă urmele înnegrite ale exploziei și am privit cerul cenușiu, cu nori joși, arzînd roșiatic spre apus. La cincizeci de metri mai încolo, turnul de apă se prăbușise într-un morman de fierărie ruginită. Ce se întîmplase? Sabotaj, război, revoluție sau accident? Unde erau toți ceilalți?

M-am odihnit un pic, după care am pornit peste câmpul pașnic, semănat ici-colo cu machete de clădiri care trebuiau să confere întregului teritoriu un aer inocent de zonă agricolă, cu hambare, grajduri și îngrădituri. Dincolo de limitele bazei, orașul părea intact, cu lumini licărind și fuioare de fum ridicîndu-se în depărtare.

Orice se întîmplase în zona centrului aerospațial, Ginny precis scăpase, Ginny și Tim. Trebuie că era groaznic de îngrijorată după, cît să zic, o lună? Poate mai mult. Din polițist nu rămăsese aproape nimic.

M-am întors să arunc o privire spre sud și am simțit o senzație de gol în piept. Patru din ușile subterane erau deschise: rachetele Colossus fuseseră lansate asupra unor ținte. M-am cățărat încă vreo cîțiva metri să văd amplasamentul central. În întunericul serii, terenul cobora neted și neatins spre locul în care Prometeu stătea gata de plecare în silozul său subteran. Poate că acolo jos racheta era în siguranță. Fusesse construită să reziste sarcinilor unei lansări orbitale extrasolare directe; cu puțin noroc, loviturile aproape în plin păreau să nu-i fi produs stricăciuni.

Brațele mă dureau de atîta efort. Mi-am dat drumul și m-am așezat să-mi trag sufletul, privind tufșurile uscate, bătute de vînt, din jurul turnului de apă prăbușit.

Precis Ginny era acasă, singură și speriată, poate cu probleme. Nu poți ști cît s-au deteriorat serviciile publice. Înainte însă de a merge în căutarea ei, trebuia să verific astronava; Prometeu, visul pentru care trăisem, eu și mulți alții, în ultimii trei ani. Trebuia să mă asigur că totul este în regulă.

M-am îndreptat spre cazemata din care pornea tunelul central, în speranța că voi găsi o mașină în stare de funcționare.

Era aproape întuneric și drumul prost; plăciile de beton ascunse sub gazon fuseseră dislocate și sparte. Ceva provocase o undă de șoc terenului, asemenea cercurilor făcute de o piatră aruncată în lac.

Am auzit un zgomot și m-am oprit înghețat. Dintre zidurile decolorate ale cazematei, la nici o sută de metri distanță, se distingeau un zăngănit și un huruit. urmate de bubuitul metalului ruginit, iar apoi ceva uriaș, ca un vagon de marfă sărit de pe șine, își făcu apariția.

Două fascicole de raze de un roșu stins, lucind în partea superioară a siluetei, se rotiră, sclipiră stacojiu și se fixară în direcția mea. În același moment porni sirena, un huu! huu! huu! asurzitor.

O unitate robot de luptă BOLO MARK II, cu funcție automată de pază și protecție, mă depistase prin senzori și mă urmărea prin circuitele sale.

Robotul pivotă cu greutate; huu! huu! huu!-ul răsună din nou. Paznicul dădea alarma. Am simțit cum mi se îmbrobonește fruntea de sudoare. Dacă nu ai electropass, înflînirea cu un Bolo Mark II poate fi asemuită cu situația în care trebuie să împarți cușca cu un dinozaur nervos. M-am întors spre cazemata centrală; era prea departe. Același lucru se putea spune despre împrejmuirea exterioară. Cel mai sigur era să mă întorc de unde am venit, în gura tunelului. M-am răsucit, m-am împiedicat într-o bucată de beton și am căzut ca din pod.

Cînd m-am ridicat, îmi vijăia capul și simțeam gust de sînge în gură. Pavajul ciobit părea că dansează sub mine. Bolo-ul se apropia cu viteză. N-avea rost să fug; îmi venise o idee mai bună.

M-am trîntit la pămînt și am pus termostatul costumului pe gradația IZOLARE TERMICĂ-MAXIMUM. Suprafața lui argintie deveni de un negru mat. Lîngă mine, agățată într-un fier beton ca o ghiară, o bucată mare de hîrtie flutura în vînt. M-am întors, am smuls-o și am mototolit-o, apoi am căutat în buzunarul de pe piept, am scos o brichetă și i-am dat foc. Cînd flăcările au început să cuprindă ghemotocul, l-am aruncat. S-a rostogolit cîțiva metri, oprindu-se într-o brazdă de iarbă.

"Mișcă-te dracului!" am murmurat și se pare că înjurătura a prins, vântul rostogolind mai departe hîrtia aprinsă. M-am tîrît cîțiva metri într-o adîncitură de teren, în spatele unei plăci de ciment ce se înălța din iarbă.

Clătînîndu-se greoi, paznicul robot se apropia; o placă de metal parțial desprinsă se izbea ritmic de pămînt. Ghemotocul de hîrtie arzînd ajunsese deja la vreo douăzeci de metri distanță de mine, o licărire portocalie în înserarea tot mai adîncă.

Conturîndu-se amenințător pe cerul întunecat, Bolo-ul se opri, rotindu-și turela pătată de rugină în căutarea sursei de radiație calorică detectată de aparatul său cu unde infraroșii. Atenția electronică îi fu atrasă de pîlpîitul hîrtiei. Turela se roti, reveni la poziția inițială, parcă derutată, răsună un nou Huu!, după care se decide. Ambrazurile se deschisera cu un pocnet și o rafală de proiectile antiinfanterie porni spre țintă, hîrtia dispărînd într-un vârtej de praf și pămînt.

Am îmbrățișat placa de ciment, așa cum strînge o rochie de lame șoldurile unei cîntărețe și am așteptat. Robotul se oprise duduind încetîșor, de parcă își cînta lui însuși. Apoi, acoperînd murmurul motorului, am auzit un alt zgomot, un huruit îndepărtat, asemănător cu zborul bombardierelor la joasă înălțime. Am ridicat capul un centimetru și am privit. Peste cîmp se mișcau lumini, un convoi se apropia dinspre oraș.

Bolo-ul începu iar să se miște, ajungînd la cîțiva metri de mine. Am văzut cum de data aceasta se deschid ambrazurile superioare, cele prin care se trage cu armele automate grele. Țevi subțiri, negre își făcură apariția, executară o mișcare de căutare, se fixară pe țintă și încremeniră.

Mi-am dat seama că se fixaseră în direcția mașinilor care se apropiau într-o linie ondulată, ridicînd nori de praf. Cîinele de pază era gata să-și apere teritoriul - iar eu eram prins la mijloc. Un reflector își lansă raza alb-albăstruie, conturînd plăcile metalice ale robotului. Am auzit releele cuplîndu-se în interiorul monstrului de luptă și mi-am ținut respirația, în așteptarea rafalelor ce urmau să pornească.

Un păcănit metalic răsună sec.

Turelele se deplasau încet, după care se auzeau percuții în gol. Dincolo de gard, raza reflectorului rămase un timp pe robot, apoi începu să se

deplaseze peste cîmp, peste rampă, înainte și înapoi, căutînd parcă ceva.

Încă un răpăit în gol din arme la care muniția se terminase, pesemne, de mult. Razele infraroșii măturară iar scena, după care releele se auziră din nou, țevile neputincioase se retraseră în interior și ambrazurile se închiseră.

Satisfăcut, robotul se roti pe șenile în jurul axei și părăsi cîmpul de bătălie, lăsînd în urmă un miros de ozon și eter, cu placa parțial desprinsă răsunînd ca pasul unui șchiop pe o scară.

Am așteptat pînă a dispărut în întuneric la vreo două sute de metri distanță și apoi am pus din nou în funcție termostatul să mă răcoresc. Izolarea termică maximă poate fierbe un om în suc propriu în mai puțin de o jumătate de oră.

Reflectorul se stinsese. M-am ridicat în patru labe și am pornit-o spre gardul exterior. Circuitele Bolo-ului nu erau fin acordate, așa cum ar fi trebuit, încît m-a lăsat să trec.

Dincolo de dantelările ruginite a ceea ce fusese odată un gard de sîrmă, se vedeau oameni mișcîndu-se prin norii de praf irizat de farurile mașinilor. Erau înarmați și stăteau în grupuri compacte, privind în direcția cazematei.

M-am apropiat tîrîș, ferindu-mă de fișile de lumină gălbuie aruncate de farurile mașinilor parcate - cîteva tancri ușoare, transportoare blindate și autoblindate cu roți și șenile.

Nimic din ce vedeam nu mă făcea să le sar în brațe, convins că voi fi bine primit. Indivizii purtau uniforme verzi și cam jumătate din ei aveau barbă. Ce naiba, ne invadase Castro?

Am pornit spre dreapta, îndepărtîndu-mă de intrarea principală care, pe vremuri, fusese păzită zi și noapte de soldați cu arme automate. Acum poarta afîrna într-o țîțînă de un stîlp de beton, pe un suport metalic de țevi ruginite. Tabla cu inscripția CENTRUL AEROSPAȚIAL GLENN - INTRAREA PERMISĂ NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE zăcea cu fața în jos în bălăriile înalte pînă la brîu.

Alte mașini sosiră, după care s-au auzit comenzi și un grup se îndreptă în direcția mea pe partea cealaltă a gardului prăbușit. Cum nu mai eram în lumina farurilor, am reușit înfil să trec peste sîrme, iar apoi să traversez un drum plin de gropi și să mă ascund în șanț, înainte ca indivizii să ajungă în dreptul meu.

De aici i-am văzut cum pun câte doi oameni de pază din cincizeci în cincizeci de metri; încă cinci minute și m-ar fi interceptat pe mine, când cine știe pe cine căutau.

M-am îndepărtat pe furiș, pînă am ajuns la un șir de tufișuri, întrerupte la intervale regulate de câte un copac neîngrijit, lîngă care se vedeau ici-colo bucăți de trotuar.

Începeau să mi se limpezească mai multe lucruri: persoana care declanșase trezirea mea din stază nu mă întîmpinase pentru simplul motiv că nimeni nu apăsase butonul. Automatele, pesemne, dintr-un deranjament, inițiaseră ciclul de trezire. Sursa independentă de energie a sistemului fusese proiectată să mențină funcțiile vitale minime ale astronautilor o perioadă nedefinită, la o temperatură corporală scăzută și un ritm metabolic redus. N-aveam cum să stabilesc exact cît stătusem în starea aceasta. După cum arătau gardul și drumurile, trebuie că depășisem un număr de săptămîni, sau chiar de luni...

Să fie un an... sau mai mult? M-am gîndit la Ginny și la băiat, așteptîndu-mă acasă, gîndindu-se că Bătrînul lor a murit, probabil. I-am neglijat și în alte rînduri din cauza muncii mele, dar nu ca acum ...

Casa noastră era cam la zece kilometri de bază, la poalele dealurilor din partea cealaltă a orașului.

Era o plimbare cam lungă, pe cît simțeam, dar trebuia să ajung acolo.

II

După două ore de mers de-a lungul malului vestic al rîului, lăsasem în urmă orașul și ajunsesem la convingerea că mă urmărește cineva. Dacă mă opream să ascult, nu auzeam pe nimeni, doar noaptea rece și tăcută, cu broaștele care orăcăiau răbdătoare în zona joasă din sud.

Cînd terenul începu să urce, am lăsat drumul și am luat-o peste cîmpul deschis, pînă am dat într-o stradă largă, din care am ajuns la Ridge Avenue, strada mea, pe care am reușit să disting formele joase ale caselor.

Fusese o zonă rezidențială extrem de căutată de tineri oameni de afaceri care avuseseră

noroc în viață. Acum lumina stelelor, filtrată prin stratul de nori, aluneca peste ferestre sparte și uși deschise, peste mașini cu cauciucurile dezumflate în garaje pe jumătate prăbușite și, din când în când, peste câte o fundație înnegrită și acoperită de bălării, care îmi sugera imaginea unei pauze într-un șir de dinți putrezi.

Cartierul nu mai era ceea ce fusese. Cât lipsisem oare? Cât?...

M-am împiedicat și am căzut din nou, de data aceasta cam rău, încît abia m-am ridicat. Se părea că sînt cam greu pentru un tip care n-a mîncat regulat în ultima vreme. Răsuflarea îmi devenise rapidă și scurtă, iar capul era pe punctul să-mi plesnească și să dea naștere unui aligator dintre cei furioși. Mai aveam cîteva sute de metri; de ce naiba îmi alesesem locuștea pe deal?

Am auzit din nou zgomotul ierbitii uscate, călcate de pași. Am scos pistolul și m-am oprit în mijlocul străzii, ascultînd atent.

Singurul sunet pe care l-am auzit a fost ghiorăitul stomacului. Am pus siguranța la pistol și am pornit mai departe, oprindu-mă brusc de cîteva ori, să-l prind pe picior greșit pe cel ce mă urmărea. Am ajuns la colțul de la Ridge Avenue și am luat-o în sus pe deal. În spatele meu am auzit troznind din nou o creangă uscată.

Mi-am ales tocmai atunci momentul să mă împiedic. O grămadă de frunze uscate m-a scutit de al doilea genunchi julit. M-am rostogolit pînă la un zid de piatră și m-am sprijinit de el. Mi-au trebuit ambele mîini să arnez pistolul. Am încercat să văd ceva în întuneric, dar tot ce am reușit să disting erau niște luminițe care parcă se roteau înaintea mea. Pistolul părea tot mai greu; l-am pus jos și am început să inspir adînc, ca să-mi dispară licuricii din fața ochilor.

Am auzit pași apropiindu-se. Am scuturat din cap, lovindu-mă din greșeală de piatra din spatele meu. Asta mi-a ajutat. L-am văzut urcînd dealul spre mine, la mai puțin de zece metri; era un individ brunet, cu barbă, îmbrăcat într-o combinație de zdrențe și blănuri, strîngînd în mîini o măciucă cu un laț de piele la capăt.

M-am aplecat după pistol și am dat de frunze; am pipăit în jur și l-am atins, răsturnîndu-l. În timp ce continuam să îl caut, am auzit alt zgomot de pași. M-am răsucit și am văzut silueta unui bărbat înalt și lat în umeri, cu o chică netunsă,

repezindu-se spre bărbos ca un rugbist la antrenament, doborîndu-l și rostogolindu-se amîndoi în mormanul de frunze uscate. Pisicile se băteau pentru șoarece; sosise momentul să o șterg în liniște.

Am mai încercat o dată să dau de pistol, l-am găsit, m-am ridicat și am pornit-o în sus pe coastă. Jos, la poalele dealului, se auzi un motor pornind și scîrțîitul ambreiajului ce indica nevoia de piese de schimb. Apoi se aprinse un reflector, făcînd umbrele să danseze și permițîndu-mi să recunosc gardul de fier forjat în spatele căruia se căsca o groapă în locul locuinței lui Adams. Mai aveam puțin pînă acasă, dar puterile îmi scădeau văzînd cu ochii: Am mai căzut de două ori, după care mi-am continuat drumul pe palme și genunchi, văzînd tot mai multe stele verzi și avînd senzația că îmi crăpase capul, se desprinsese de corp și începuse să se rostogolească la vale.

Mai cîteva metri și mă voi putea odihni. Ginny o să mă bage în patul cald, o să-mi bandajeze julerurile și o să-mi dea supă fierbinte cu lingura. Ginny o să ... Ginny ...

Zăceam întins, cu gura plină de frunze căzute. Am auzit pași alergînd, strigăte și o mașină îndepărtîndu-se în josul străzii. Ridicînd capul, am rămas cu ochii fixați pe stîlpii și balamalele grele de aramă de care îmi atîrnase pe vremuri poarta de la locuință; aceasta dispăruse, împreună cu o parte considerabilă a cărămizilor. Pesemne vreun camion în marșarier greșise direcția...

Ridicîndu-mă, am făcut cîteva pași în umbră, cu senzația că picioarele îmi fuseseră amputate și apoi sudate din nou la glezne. M-am izbit de ceva; aplecîndu-mă, am ridicat o ruginitură în care am recunoscut curbura grațioasă a Pontiac-ului meu nou - nouț, tip 1979. În fișia cromată, care servise drept ramă a geamului din spate, mai scînteia stins o margine de sticlă topită. Incendiu?

În spatele meu se auzi zgomot de pași și mi-am amintit brusc o droaie de lucruri neplăcute. Am dat să scot pistolul; îl pierdusem. M-am tras înapoi, lîngă ceea ce fusese odată mașina mea, încercînd să mă țin pe picioare, dar degeaba. Am alunecat încetîșor și m-am așezat pe frunzele uscate, ascultînd pașii ce se apropiau. Apoi i-am auzit oprindu-se și în ceața densă ce țîșnise parcă în jurul meu am distins figura unui tip înalt cu părul

alb, care se apleca înspre mine. În clipa următoare ceața parcă s-a îndesit și mi-am pierdut cunoștința.

Cînd m-am trezit, zăceam pe spate, poziție din care vedeam lumina gălbuie a unei lumînări cafenii fumegînde, pîlpîind în curentul ce trăgea dispre geamul spart. În mijlocul camerei, cîteva vreascuri umede, puse grămadă pe niște bucăți rupte din pavaj, ardeau cu o flacără cenușie. Un fir de fum acru mișca pînzele de păianjen întinse pe plafon între grinzile de pe care căzuse furnirul, lăsînd să se vadă aliajul ușor din care fuseseră construite.

O privești ciudată, dar nu îndestul de ciudată să n-o pot recunoaște, era camera mea de zi, arătînd cam altfel de cînd o văzusem ultima oară. Mirosurile erau și ele schimbate - duhnea a mucegai, piele prost argăsită, lemne ude, tutun... Am întors capul. La nici un metru de zdrențele pe care eram întins, tipul cu părul alb, bătrîn ca un munte, adormise șezînd cu spatele la perete. În mîna uriașă și noduroasă strîngea o pușcă de vînătoare, iar capul îi alunecase înapoi, cu pleoapele lăsate, acoperite de vinișoare aibastre. Am încercat să mă ridic, dar la mișcarea mea își deschise ochii. O clipă rămase nemișcat, ca și cum ar fi așteptat ca vitalitatea să-i revină de undeva de departe. Apoi își ridică încet capul. Avea o față suptă și plină de riduri, părul alb și subțire, iar umerii largi, care odinioară fuseseră de Hercule, împungeau o cămașă dintr-o țesătură aspră, de casă. Un Hercule ce îmbătrînise foarte tare. Mă privi, așteptînd să-i vorbesc.

"Cine ești?" i-am zis. "De ce mă urmărești? Ce s-a întîmplat cu casa? Unde mi-e familia? Cine-i șeful bătaușilor în verde?" În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că mă doare falca și am pipăit-o cu grijă.

"Ai căzut", răspuse bătrînul cu o voce edincă, ce amintea de bubuiturile subterane ale unui vulcan.

"Ai descoperit America, bunicule." Am încercat să mă ridic și mi-a venit să vărs.

"Trebuie să te odihnești", zise bătrînul cu îngrijorare. "Înainte de a veni oamenii Baronului..." Se opri și mă privi ca și cum ar fi așteptat să spun ceva foarte profund.

"Vreau să știu unde sînt persoanele care au locuit aici", am strigat cu o voce de pisic nou-născut. "O femeie și un băiat..."

Bătrînul clătină din cap. "Trebuie să te gîndești la ceva, și repede. Soldații or să se întoarcă și or să caute în fiecare casă."

M-am ridicat, făcînd abstracție de omuleții care îmi băteau cuie în cap. "Nu-mi pasă de soldați. Unde mi-e familia? Ce s-a întîmplat?" M-am întins, prinzîndu-l de braț. "Cît am fost acolo, jos? În ce an sîntem?"

Clătînd din nou din cap, tipul zise: "Hai, mănîncă ceva. După aceea o să te ajut să-ți faci un plan."

N-avea rost să vorbesc cu bătrînul; era senil.

M-am ridicat din culcuș. În afară de amețeală și de senzația că genunchii îmi sînt din carton, toate erau în regulă. Apucînd lumînarea artizanală, am pășit cu greutate în hol.

Pe jos erau grămezi de gunoaie. M-am cățărat peste ele și am împins ușa biroului. Masa de lucru, raftul cu cărți și ușile de sticlă, covorul cenușiu, balansoarul, toate erau la locul lor, arătînd normal, în afară de stratul gros de praf și tapetul dezlipit de pe un perete.

Am apăsat pe comutator. Nimic.

"Ce fel de vrajă e aia?" zise bătrînul din spatele meu, arătînd spre comutator.

"Nu-i curent", i-am răspuns. "Am încercat din obișnuință."

Întinse mîna și apăsă comutatorul în jos, apoi în sus. "Face un zgomot plăcut."

"Înîm", am continuat conversația, luînd de pe masă o carte care mi se destrămă în mîini.

M-am întors în hol, am deschis ușa dormitorului și am văzut grămezi de frunze, resturi de mobilă și rama goală a ferestrei. M-am îndreptat spre capătul holului și am încercat ușa celuialt dormitor, din care m-a izbit o rafală de vînt rece, șuierînd printre grinzile prăbușite. Acoperișul căzuse, iar între dărîmături se vedea un trunchi gros de copac. Bătrînul stătea în spatele meu, observîndu-mă.

"Unde-i ea, fir-ai să fii?" am înjurat, sprijinindu-mă în tocul ușii, de slăbiciune. "Unde mi-e soția?"

Bătrînul păru tulburat. "Hai, acum trebuie să mănînci..."

"Unde-i? Unde-i femeia care locuia aici?"

Se încruntă, dădu din cap prosteste. M-am strecurat printre dărîmături și am pășit între

bălăriile care îmi ajungeau la genunchi. Vintul mi-a stins lumina. În întuneric am încercat să disting ceva în grădina din spatele casei, groapa surpată deasupra căreia făceam grătare vara, boschetele încălțate care pe vremuri fuseseră de trandafiri și o bucată de scîndură înfiptă vertical în pămînt.

“Ce naiba este asta?” Am scos bricheta, am aprins lumina și apoi, aplecîndu-mă, am citit inscripția săpată în lemnul spălat și înnegrit de ploii: **VIRGINIA ANN JACKSON**. Născută la 8 ianuarie 1957 - ucisă de cine în iarna lui 1992.

În următoarele trei zile oamenii Baronului au venit de două ori. De fiecare dată, bătrînul mă căra, în timp ce înjuram, dar prea slăbit să mă pot opune, pînă la o ascunzătoare făcută din crengi și pînză de cort, în pădurea din spatele casei. Apoi dispărea și se întorcea după o oră, două, tîrîndu-mă înapoi în casă, pe maldărul de zdrențe, lîngă foc.

De trei ori pe zi îmi dădea o fiertură într-un vas de tinichea; mîncam mecanic, gîndindu-mă la Ginny, ce trăise doisprezece ani în casa asta care se prăbușea încet, pînă cînd ... Era însă prea mult. Există șocuri pe care mintea le refuză.

M-am gîndit la copacul care căzuse și distrusese aripa stîngă a casei. Un ulm de grosimea aceea trebuia să aibă pe puțin cincizeci - șazeci de ani, poate mai mult. Și singurul ulm în zona respectivă avusese doi ani. Știam sigur asta, pentru că eu îl plantasem.

Data tăiată în scîndură era 1992. Pe cît puteam eu socoti, de atunci mai trecuseră cel puțin treizeci și cinci de ani. Colegii mei de pe navă - Banner, Day și Mallon - erau morți de mult. Oare cum au murit? Bătrînul era prea ramolit să-mi poată spune ceva util. La majoritatea întrebărilor îmi răspundea clătînînd din cap și bolborosînd ceva despre talismane, demoni, descîntece și despre Baron.

“Nu cred în descîntece”, i-am tăiat-o. “Bam, se pare că nu cred nici în Baronul ăsta al tău. Cine este?”

“Baronul de Filly, Stăpîn al Căpcăunilor. El are în mîna toată partea asta,” - bătrînul făcu un gest circular cu brațul - “pînă în Jersey.”

“Și de ce mă cauți? Ce mă face important?”

"Ai venit din Zona Interzisă. Toți au auzit urletele Căpcăunului mai mic, cel care păzește comoara de acolo. Dacă Baronul reușește să-ți smulgă secretul puterii..."

"Căpcăun, pe dracu! Nu-i decât un robot, lăsat pe automat." "

"Orice nume i-ai da, toți se tem de monstru. Cel ce păzește în umbra lui are multă mana. Dar ceilalți - cei care umblă în haite ca și cîinii - te-ar rupe în bucăți ca pe un diavol dacă ar pune mîna pe tine."

"M-ai văzut acolo. De ce nu m-ai trădat? De ce ai grijă de mine?"

Veșnicul clătina din cap, răspuns la toate întrebările mele.

Am încercat să-l iau din altă direcție: "Cine era zdrențărosul pe care l-ai doborât și care mă urmărea?"

Bătrînul pufni pe nas. "O să-l mănînce cîinii. Lasă asta. Trebuie să vorbim despre planul tău."

"Am tot atîtea planuri de perspectivă ca un condamnat la moarte. Nu știi dacă știi, Bătrîne, dar pe cînd nu eram atent, cineva mi-a tras lumea de sub picioare."

Bătrînul se încruntă. Cu tot părul lui alb, îmi trecu prin cap, n-aș vrea să se înfurie pe mine...

Clătina din nou din cap. "Trebuie să înțelegi ce-ți spun. Soldații Baronului or să te găsească într-o bună zi. Dacă tu ești cel ce urmează să rupă vraja..."

"Să rup vraja?" am pufăit eu. "Cred că încep să înțeleg, Bunicule. Ți-ai băgat cumva în cap că așa fi un fel de tip de valoare, că o să-mi folosesc puterile supranaturale să fac ordine în menajeria asta și că tu o să cazi, în felul ăsta, în picioare. Ascultă, bătrîn timpit, am petrecut șazeci de ani și mai bine într-o instalație de stază la șaptezeci de metri sub pămînt. Pe cînd eram acolo, lumea mea a murit. Baronul ăsta al tău pare să fie stăpîn peste toate. Dacă crezi că o să încerc să-mi frîng gîtul răsturnîndu-l, las-o moartă."

Bătrînul nu zise nimic.

"Lucrurile nu par prea distruse", am continuat. "Trebuie că au fost folosite arme toxice sau bacteriologice, sau poate radioactive. Oamenii sînt destul de puțini. Reușiți încă să trăiți din ce găsiți prin magazine și prin depozite. Automobilele au rămas pe unde le-a prins dezastrul. Cîți

ani aveai, Bunicule, cînd s-au întîmplat toate astea? Vreau să spun, cînd a pornit războiul, îți amintești?"

Clătina din cap. "Lumea a fost totdeauna așa cum e acum."

"În ce an te-ai născut?"

Se scărpină în cap. "Am știut odată. Da' am uitat."

"Cred că singurul mod să aflu cît am lipsit este să tai umblu în două și să-i număr cercurile, dar și asta nu m-ar ajuta prea mult, pentru că nu știu cînd s-a prăbușit peste casă. N-am ce face. Important e doar să stau de vorbă cu Baronul ăsta al tău. Unde locuiește?"

Bătrînul scutură violent din cap. "Dacă Baronul pune mîna pe tine, o să-ți scoată toate secretele prin tortură! Îți știu eu. Cinci ani am fost sclav în grajdurile palatului."

"Dacă crezi că o să-mi petrec restul zilelor în cuibul ăsta de șoareci, te înșeli amarnic! Baronul tău are tancuri, armată și a reușit să păstreze un pic de tehnologie în stare de funcționare. Locul meu e lîngă el - nu în groapa asta de gunoi. Unde-i este sediul?"

"Gărzile or să te împuște ca pe un cîine cum o să dea ochii cu tine!"

"Trebuie să existe o metodă prin care să ajung la el, Bătrîne. Gîndește-te!"

Capul său alb se clătina iar. "I-e frică c-o să fie asasinat. Nu te poți nicicum apropia de el..." Apoi, luminîndu-se: "Poate ai vreo vrajă puternică..."

Mi-am mușcat buzele. "Poate. Mă întrebai de un plan. Cred că simt cum se naște unul. Ai o hartă?"

Îmi făcu semn spre masa de lucru. Am încercat sertarele și am găsit șoareci, gîndaci, un teanc de bani mucegăiți și un set de hărți îndoite. Cu grijă, am desfăcut una aproape tăiată la îndoiture, cu hîrtia îngălbenită și marcatele aproape șterse. Într-un colț scria: "PENNSYLVANIA 40 M: 1. Copyright 1970 Corporația ESSO".

"Merge, Bunicule", am continuat. "Acum spune-mi tot ce știi despre Baronul ăsta al tău."

"O să-l distrugi?"

"Încă nici nu l-am cunoscut."

"E un om rău."

"Nu știi ce să-ți spun. Pînă una, alta, conduce o armată și asta înseamnă cam mult..."

După încă trei zile de odihnă și cu fiertura bătrînului, ajunseseam iar pe linia de plutire, sau cam așa ceva. L-am pus să-mi încălzească apă pentru ras și pentru baie, după care, găsind niște indispensabili din fibră sintetică într-unul din sertare, i-am îmbrăcat sub costumul de protecție termică. Am tras fermoarele și mi-am prins la șold tocul de pistol pe care îl confecționasem dintr-o bucată rezistentă de plastic.

“Cu asta am terminat pregătirile, Bunicule; într-o jumătate de oră se face întuneric. Mulțumesc pentru toate.”

S-a ridicat în picioare, cu figura îngrijorată ca a unui tată căruia fiul îi cere împrumut mașina pentru prima oară.

“Oamenii Baronului sînt peste tot.”

“Dacă vrei să mă ajuți, n-ai decît să vii cu mine și să mă acoperi cu pușca aia de vînătoare a ta.” Am luat-o în mînă. “Mai ai cartușe pentru chestia asta?”

Încîntat, începu să zîmbească. “Sînt cartușe, dar în multe din ele a dispărut puterea descîntecului.”

“Așa-i cu descîntecele, Bunicule. Își pierd puterea cînd nici nu te aștepți.”

“O să te lupți cu Marele Căpcăun și o să-l înfrîngi?”

“Deviza mea este ‘Nu trezi Căpcăunii care dorm’. Mă gîndesc doar la o vizită de curtoazie pe care să i-o fac Baronului.”

Toată bucuria i se șterse de pe chip.

“N-o pune la inimă, Bătrîne. Nu sînt Prințul fermecat pe care-l așteptai, dar dacă reușesc, o să am grijă de tine.”

L-am așteptat pînă s-a încotoșmănit într-un palton scurt dintr-o stofă groasă de lînă, mîncată de molii, după aceea și-a luat pușca de vînătoare, i-a verificat chiulasa și m-a privit întrebător.

“Sînt gata”, a mormăit el.

“Bine, am spus. “Să mergem...”

III

Reședința Baronului era un bloc de patruzeci de etaje, în sticlă și beton, care pe vremea mea se chema Hilton Garden East. Am ajuns acolo după trei ore de orbecăială peste terenul accidentat și acoperit de întuneric,

pufăind de oboseală, dar încă pe picioarele mele și am rămas cu ochii țintă la luminile vesele care parcă sfidau întreaga vale în paragină.

"Porțile sînt acolo" - arată Bătrînul cu mîna - "dar sînt păzite de Marele Căpcăun."

"Stai puțin, după cum am înțeles, Căpcăunul este paznicul de la Baza de lansare!"

"Ăla e Căpcăunul cel Mic, ăsta-i cel Mare."

Am măcinat printre dinți cîteva cuvinte bine alese. "Scăpam de oboseală, Bătrîne, dacă-mi spuneai mai demult de Căpcăunul ăsta. Mi-e teamă că n-am nici un descîntec la îndemînă împotriva unui MARK II prost dispus."

Din nou clătină din cap. "Acum e vrăjit. Îmi aduc aminte de ziua cînd a apărut, aruncînd trznete. Mulți au murit atunci. Apoi Baronul i-a poruncit să stea de pază la porți."

"Cît a trecut de atunci, Bătrîne?"

După ce mișcă un timp din buze, îmi răspunde în cele din urmă: "Multă vreme. Multe ierni."

"Hai să vedem ce-i acolo."

Am luat-o la vală pînă am dat într-un drumeag plin de urme de roți, care ducea spre umbrele întunecate ale copacilor ce înconjurau palatul. Bătrînul mă prinse de braț.

"De aici, încet. Poate Căpcăunul nu doarme destul de adînc."

Ultimii pași i-am făcut pe vîrfuri, după care am ocolit un stîlp masiv de cărămidă cu un felinar stins în vîrf și am rămas cu ochii ațintiți pe o siluetă întunecată, la vreo cincizeci de metri, într-un tufăriș înalt pînă la brîu.

Întinse între copaci care înconjurau tufele de bălării, niște cabluri țineau o uriașă foaie de cort murdară ce acoperea robotul. Nu departe se vedeau resturile unui elicopter, ca o libelulă frîntă. În apropiere zăceau împrăștiate bucăți din caroseria unui transportor blindat.

Bătrînul îmi atinse umărul.

"Se pare că intrarea pe poartă e interzisă", i-am suflat eu. "Să încercăm mai departe."

Dădu din cap. "Pe aici nu trece nimeni. Acolo", arată el cu mîna, "este a doua poartă, dar e păzită."

"Hai să sărim zidul între cele două porți."

"Are țepi ascuțiți în vîrf, însă știu un loc mai la vale, unde țepii s-au tocit."

"Condu-mă, Bunicule."

Am ajuns la locul pe care îl căutam într-o jumătate de oră de mers tîrîș prin tufișurile umede. După mine, arăta ca orice altă bucată de zid de doi metri înălțime, flancat de niște plopi uzi.

"Trec eu primul", zise bătrînul, "ca să atrag atenția paznicilor asupra mea."

"Atunci cine o să mă ridice? Merg eu primul."

Dădu iar din cap, își împreună mîinile și mă săltă cu ușurința cu care un marinar ridică un pahar de bere. Era bătrîn Bunicul, dar vloga îi rămăsese intactă.

M-am uitat în jur, apoi m-am ridicat în mîini, am trecut peste vîrfurile roase de rugină, care asiguraseră cîndva protecția zidului și mi-am dat drumul pe pajiștea din partea cealaltă.

Am auzit imediat un zgomot în tufișuri; la nici zece metri distanță se ridicase un om.

Am rămas întins în întuneric, încercînd să dau impresia că eram acolo de cînd lumea.

S-a auzit un alt zgomot urmat de o bufnitură și pocnet de crengi rupte. Tipul din fața mea se întoarse și dispăru în întuneric.

L-am auzit croindu-și drum prin tufișuri, apoi strigînd și primind răspuns din depărtare.

N-am mai pierdut vremea, m-am ridicat și am luat-o la fugă în umbra copacilor, de-a lungul aleii.

IV

Trîntit pe pămîntul umed de sub ramurile bătute de vînt ale unui cedru ornamentat, mi-am șters ochii umeziți de burniță și ceață, așteptînd ca alarma ce fusese dată în urma mea să treacă.

Se mai auzeau troznete de tufișuri și strigătele celor care mă căutau, însă nu era o noapte prea potrivită pentru urmăriri, încît, după cinci minute, totul fu învăluit din nou în tăcere.

Am început să studiez terenul. Copacul sub care stăteam întins făcea parte dintr-un șir care mîrginea o alee ce se întindea grațioasă, îmbrățișînd o pajiște întunecată de aproape un kilometru, pînă la turnul de foc al palatului Baronului de Filly.

Pe fundalul luminat al intrării împodobite cu coloane se mișcau siluetele paznicilor și oaspeților întârziți. Printre luminile colorate ale unei terase, sus de tot, se vedeau dansatori rotindu-se în sunetul muzicii. Sclipirea stinsă a unui câmp de forță îi ferea de ploaia rece care începuse să cadă. Balul săptămânal dat de Baron părea în plină desfășurare.

Am văzut umbre mișcându-se pe pietrișul ud din fața mea și apoi am auzit zgomotul unui motor.

Făcându-mă una cu pământul, am tras cu coada ochiului la un Mercedes lung și zvelt, model 1968, după părerea mea, care a trecut încet pe lângă mine.

Poate că populația orașului trăia într-adevăr în haite, ca niște câini, dar prietenii Baronului precis o duceau ceva mai bine.

Ridicându-mă în picioare, ascuns în umbra copacilor, am pornit-o spre palat.

Se părea că sînt doar doi oameni de pază și n-avea nici un rost să aștept, așa că am pășit pe alee, apropiindu-mă de colțul cenușiu și luminat al clădirii.

Un individ scurt și îndesat, îmbrăcat într-o uniformă verde și unsuroasă a oamenilor Baronului, mă privi plictisit. Pesemne costumul meu termic semăna destul de bine cu o salopetă. Al doilea tip, așezat într-un scaun de lemn, nici măcar nu întoarse capul.

"Hei!" am strigat. "N-aveți un cric de trei tone de dat împrumut?"

Scundul mă privi acru. "Al cui șofer ești, mă?"

"Al Marelui Duce de Jersey. Pană la roata stîngă din spate. Și pe așa o noapte. Asta baftă."

"Ducele de Jersey nu-și poate permite cricuri proprii?"

M-am apropiat de individ și l-am împuns cu degetul. "Dacă vrea, te poate cumpăra și sacrifică pe altar în orice sîmbătă, pîrlitule. Și pe deasupra, i-ar face chiar plăcere."

"Nu mai poți face o glumă fără să fi amenințat cu altarul? Vrei cric, ia-ți cric!"

Bărbatul de pe scaun deschise un ochi și mă privi.

"De cînd ești angajat la Jersey?" mîrîi el.

"De destulă vreme ca să știu cine-i mai

tare dintre Jersey și Filly", am căscat eu, lăsîndu-mi privirile să alunece pe podeaua de ciment a garajului și peste cele patru mașini grele, cu blazonul Filly pe portiere.

"Unde-i bucătăria? Înainte de a mă duce la lucru, vreau să dau pe gît niște cafea fierbinte."

"Pe acolo, urci un etaj și la stînga. Spune-i bucătarului că te-a invitat Pintsy."

"O să-i spun că m-a trimis Jersey, pîrlitule." M-am întors fără grabă, am deschis ușa și m-a învăluit îndată o căldură bine mirositoare.

Covorul gros estompa zgomotul pașilor. La o oarecare distanță în josul coridorului se auzea zăngănit de vase și cîmchet de pahare de la bucătărie. Prin lambriuri, simțeam vibrația notelor joase ale orchestrei care cînta la etajul al treilea.

Mirosuri de mîncare - pui fript, șuncă prăjită și carne de cal la grătar - se strecurau prin ușa bucătăriei și mi se plimbau pe sub nas. Mi-am strîns cureaua cu încă o gaură și am înghițit în sec. Bătrînul băgase vreo doi litri de fiertură în mine înainte de a pleca de acasă, dar îmi revenise din nou pofta de mîncare.

După vreo cinci minute, ușa de la bucătărie se deschise și apără un tip înalt, cu o chelie lucioasă și o tavă în echilibru pe degetele întinse ale mîinii. Mi-am dres glasul. S-a întors repede spre mine; își cunoștea meseria - cele două duzini de pîhărele de pe tavă nici nu s-au clintit. A clipit și a dat să deschidă gura cînd i-am arătat cuțitul împrumutat de la bătrîn, o chestie cu mîner de os și cu o lamă de cincisprezece centimetri.

"Dacă scoți un sunet, îți tai gîtul! Pune tava pe podea."

A încercat să se dea înapoi, dar am ridicat cuțitul. L-a privit mai bine, și-a lins buzele uscate, s-a aplecat și a pus tava jos.

"Întoarce-te."

M-am apropiat și l-am lovit la baza gîtului cu muchia palmei. S-a pliat ca o umbrellă.

Ușa din spatele lui dădea într-o cameră întunecată. L-am tîrît înăuntru, trăgînd cu urechea la zgomotele de la bucătărie.

În timp ce i-am scos haina și pantalonii negri, plastronul scrobît și cravata, tipul continuă să sforăie încetîșor. Cum era mai mare decît mine, i-am îmbrăcat hainele peste costumul termic și am văzut că mi se potriveau ca o mănușă. La lumina brichetei, am găsit o funie încolăcită pe pervazul

ferestrei, cu care i-am legat mîinile și picioarele la spate.

După ușa era un dulap unde l-am îngheșuit și l-am închis. Apoi am ieșit în coridor. Liniște. Am gustat un păhărel. Nu era rău. Am mai băut unui, după care am luat tava și am pornit spre locul de unde se auzea muzica.

Marea sală de bal avea o sută de metri lungime și cincizeci lățime, cu pereții în roz, auriu și alb, ferestrele înalte încadrate în catifea roșie, un tavan boltit, decorat cu heruvimi și o jumătate de hectar de podea lustruită pe care perechi în rochii de seară și uniforme se mișcau în ritmul unui foxtrot tradițional. Am luat-o încetșor pe lîngă grupuri, căutîndu-l pe Baron.

O mînă mă prinse de braț și mă răsuci, făcînd să-mi cadă un pahar de pe tavă și să se spargă pe podea.

Un omuleț în uniformă alb-negru, de șef de sală, mă privea furios.

“Ce-ți închipui că faci, cretinule?” zise el printre dîni. “Verși o băutură dinainte de război?”

M-am uitat repede în jur; nimeni nu părea să ne acorde atenție.

“De unde ești?” mi-o tăie el. Am dat să-i răspund, dar a continuat: “Tot ațita-i, toți sînteți la fel. Halal ajutoare”, adăugă el dezgustat. “Ține-ți spatele drept, tava - cu grație, păsește cu grijă și oprește-te din cînd în cînd pentru ca vreun nobil oaspete să se poată servi cu băutură.”

“’nțeles, Șefu,” am zis și am trecut mai departe. Toate nuanțele de verde își dăduseră parcă întîlnire în uniformele din jurul meu - verde gălbui, verde închis, verde smarald - și toate erau pline de fireturi și medalii. După spusele Bunicului, Baronul se îmbrăca spartan, o sfidare a puterii absolute.

Din loc în loc, se deschideau uși înalte, în alb și auriu; una era deschisă și m-am apropiat. De partea cealaltă a pragului, o santinelă îmbrăcată într-o uniformă de un verde strălucitor, acoperită cu fireturi de aur, îmi bloca trecerea.

E adevărat că era îmbrăcat ca un soldat de operetă, dar modul în care îndreptă arma spre mine era de profesionist. L-am tras cu ochiul.

“M-am gîndit că vrei să beți ceva, băieți,” am suflat. “Ceva bun.”

S-a uitat la tavă și și-a lins buzele.

“Șterge-o înapoi, tîmpitul,” mîrși el, “sau

ne spînzură pe amîndoi.”

“N-ai decît, amice,” i-am zis și m-am retras, dar înainte de a închide ușa, mi-a sălțat un pahar de pe tavă.

M-am întors și aproape m-am ciocnit cu un tip lung și slab, într-o uniformă albastru deschis, cu eghileți de aur și sabie de ceremonie cu teaca decorată în piele de leopard, o pereche de mănuși albe pînă la genunchi, băgate pe sub un epolet, pistol într-un toc ultramodern și un bastonaș de o jumătate de metru, îmbrăcat în piele. S-a uitat urît la mine și cu o voce scîrțuită, de scîndură ruptă, mi-a spus: “Uită-te unde mergi, porcule.”

“Bea ceva, amirale,” i-am sugerat eu.

Și-a mijit buza de sus, arătîndu-mi un rînd de dinți care nu mai fuseră de mult pe la dentist. Colțurile gurii i se adînciseră de furie. Apoi își smulse mănușile de sub epolet și le scăpă pe jos.

“Vi le-aș ridica eu, domnu’, da’ am tava...” am zis eu.

A tras aer, l-a mestecat și l-a pufnit spre mine, după care a pocnit din degete și a arătat cu bastonul spre ușa din spatele meu.

“Pe acolo, imediat!” Cum se părea că nu e cazul să mă cert cu el, am deschis ușa și am intrat. Sentinela în verde își ascunse paharul și luă poziția de drepți cînd văzu uniforma albastru deschis. Noul meu prieten nu-l băgă în seamă și-mi făcu un semn scurt cu mîna.

Înțelegînd ce mi se cere, am luat-o înainte pe coridorul larg și pustiu, pînă la o ușă pe care, împingînd-o, m-am trezit într-o toaletă faianțată și puternic luminată, cu un sclav în salopetă albă, holbîndu-se la noi. Albastrul a făcut din cap “afară!” și sclavul dispăru, după care s-a întors spre mine și mi-a spus:

“Dezbracă-te, sclavule! Stăpînul tău a neglijat să te învețe ce-i disciplina.”

M-am uitat în jur și am văzut că sîntem singuri. “Stai o clipă să pun jos paharele, Caporale,” i-am zis, “ar fi păcat să se verse licoarea asta grozavă.” M-am întors să pun tava pe un coș pentru prosoapele murdare și i-am văzut mișcarea în oglindă.

M-am ferit; cravașa îmi șuieră pe la ureche, izbînd marginea de marmură a chiuvetei, cu o pocnitură ca de pistol. Am dat drumul tăvii, m-am apropiat un pas și i-am pocnit o stîngă în falcă, încît s-a oprit cu capul în perete. Am adăugat o lovitură

cu dreapta la centură și apoi, cînd s-a aplecat, înecîndu-se, i-am mai dat una tare după ureche.

L-am tras într-o cabină, l-am proptit de perete și am început să-mi scot hainele chelnerului.

L-am lăsat întins pe podea, îmbrăcat în vechea mea deghizare și m-am întors în coridor. Pistolul lui, un model vechi, calibrul 38, cu care mă obișnuisem deja, îmi atîrna pe șold. La cît slăbisem, pînă și uniforma lui albastră cădea bine pe mine, făcîndu-ne în cele din urmă să avem ceva comun.

Îngrijitorul latrinei căscă din nou ochii la mine. Strîmbîndu-mă ca un cvadri-ciung care vrea să se scarpine în nas, am făcut semn cu capul spre ușa prin care tocmai ieșisem, în speranța că gestul o să i se pară familiar.

“Leagă-l pe cîinele ăla turbat și aruncă-l dincolo de porți,” am mîrșit printre dinți și am luat-o la picior, încercînd în același timp să-mi compun o mutră furioasă ca să evit eventualele întrebări. Se pare că a mers, pentru că nimeni nu a strigat după poliție.

Reîntors în sala de bal printr-o altă ușă, am apucat în trecere un pahar de pe tavă și am început să mă uit la oameni. Am observat încă două uniforme albastre ca a mea, deci nu eram destul de unic pentru ca să atrag atenția. În același timp mi-am propus să-i evit cît voi putea pe camarazii mei în albastru. Salutînd din cap, fără să-mi neglijez băutura, m-am integrat în peisaj și am început să mă deplasez în direcția ogivei din celălalt capăt al sălii, care îmi sugera locul unde își va face apariția Șeful cel mare. N-aveam încă de gînd să fac cunoștință cu el, însă doream să știu unde este și cum arată.

Apropiîndu-mă, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Niște indivizi burtoși se organizau într-un rînd în dreptul ușii. Am dat să mă trag mai în spate și m-am izbit de un grăsan plin de medalii, cu o eșarfă peste piept, care, fixîndu-și monoculul cu degetele ca niște cîrnăciori, pline de inele, îmi spuse: “Ți-aș sugera să îți ocupi locul în rînd, colonel.”

Pe semne arătam cam nesigur, pentru că m-a apăsât imediat cu burtoiuul, șuierînd: "Treci la coadă, idiotule. Lîngă șeful grajdurilor," după care mă împinse într-o parte și își continuă drumul spre capul șirului. Am făcut un pas după el și i-am pus o piedică scurtă. Și-a pierdut echilibrul, a sărit înainte, zăngănind din medalii și căutîndu-și monocul care îi căzuse, timp în care am reușit să dispar, intrînd în rînd printre ultimii.

Zgomotul conversațiilor s-a stins treptat, fiind înlocuit de un murmur nervos. Ambele canaturi ale ușii au fost date în lături, două sentinele cu uniforme încărcate de fir de aur au prezentat pentru onor niște arme automate din metal cromat unui bărbat cărunt și aproape chel, cu o bărbăță tunsă îngrijit a la Vandyke și nas turtit, de mops, șchiopătînd ușor din cauza unui genunchi anchilozat.

Uniforma lui gri, complet lipsită de ornamente, îl singulariza ca pe o barză între păuni. Saluta neglijent în dreapta și în stînga, înaintînd printre rîndurile de trepăduși, care luau poziția de drepti în momentul cînd era în dreptul lor și răsufiau ușurați după ce trecea. L-am privit atent. Avea în jur de cincizeci de ani, plus sau minus anii sticlei de whisky prost, tenul ars de soare și vînt al unuia care și-a petrecut viața în aer liber și genul de atenție plictisită a unui crescător de șerpi cu clopoței chiar înainte de a fi mușcat.

Cînd a ajuns la mine, a observat, se pare, că îl urmărisem cu atenție și o clipă am crezut că o să-mi vorbească, dar a trecut mai departe. La capătul rîndului, s-a întors brusc și a spus ceva unui individ, care a dispărut imediat; apoi a intrat în vorbă cu un grup de oaspeți ce se înclinau adînc.

Următoarele cinsprezece minute le-am petrecut apropiindu-mă discret de ușa prin care intrase Baronul. Nimeni nu-mi acorda vreo atenție. O sentinelă îmi prezentă arma, după care ușa se închise încet în urma mea, făcînd să dispară zgomotul de voci și bubuitul muzicii.

Am luat-o înainte pe coridor, pînă am dat într-un hol transversal, din care urca o scară interioară luxoasă, în metal cromat și lemn lustruit. Nu știam unde duce, dar cam arăta a ceea ce căutam, încît, fără să ezit, am început să urc. După două spire, am dat într-un coridor larg, cu lumini mate, covor gros și pereți îmbrăcați în brocart, cu oglinzi și vase ornamentale, totul impregnat de

aroma tutunului de lux și a parfumului bărbătesc 'Coeur de Russe'; ăsta era domeniul Baronului, precis. La capătul coridorului, doi soldați de gardă. Mi-am amintit de prima regulă a celor ce nu au invitație - să lase impresia că sînt invitați de onoare - așa că am pornit calm spre ei. N-am reușit totuși să fac mai mult de zece pași, cînd mi-am dat seama că nu aveau de gînd să-mi prezinte armele pentru onor, ca cei de jos, ci le îndreptaseră spre mine, cu baionetele nichelate în poziție de atac. Nu era momentul să am ezitări, deci am continuat să mă apropiu. Am auzit cum au pus cartuș pe țevă și le-am văzut fețele nervoase, ca ale unor adolescenți pentru prima oară la bordel.

"Luați cuțitașele ălea din drum, mămăligarilor" le-am spus, arborînd un aer sigur și plictisit și izbindu-mi palma înmănușată cu cravașa. Gurile țevilor au coborît ușor. Am continuat: "Care este anticamera apartamentelor Baronului?"

"Păi... ăstea sînt apartamentele Excelenței Sale, domnule, dar..."

"Lasă discursurile, Papă-Lapte. Crezi că aș fi aici, dacă n-ar fi cazul? Care-i anticamera, pînă ți-e bine!"

"Am primit ordine, domnule. Nimeni n-are voie să se apropie dincoace de ușa aceea."

"Ordin să tragem", adăugă al doilea, ceva mai în vîrstă, cam de vreo douăzeci și doi de ani. M-am întors spre el.

"Aștept răspunsul la întrebare!"

"Domnule, articolele..."

Mi-am strîns pleoapele. "Veți constata că paragraful II B se referă la Curierii Secreți cu Misiune de Importanță Cosmică. La ieșirea din gardă, prezentați-vă la raport pentru pedeapsă. Și acum, anticamera ... Repede!"

Baionetele se coborîră de tot. Cel mai tînăr își linse buzele și îndrăzni:

"Domnule, noi n-am fost niciodată înăuntru. Nu știm ce camere sînt acolo. Dacă domnul colonel dorește să arunce o privire..."

Celălalt paznic deschise gura să adauge ceva, dar nu i-am lăsat timp; trecînd printre ei și murmurînd ceva despre recruți tîmpii și mesaje importante, am apăsat pe clanța ornamentală a ușii în alb și aur, aruncîndu-le o privire asasină: "Sper că nu trebuie să vă amintesc că orice mențiune referitoare la activitățile Curierilor Cosmici se pedepsește cu moartea lentă. Mai bine ați uita cu

totul că m-ați văzut.” Am intrat și am închis ușa fără să aștept răspuns.

Baronul se pricepea la decorațiuni interioare. Camera în care intrasem, un fel de salon-bar, avea podeaua complet acoperită cu un covor de culoarea ceții pe mare, iar pereții - într-un brocart albastru șters, cu minuscule floricele galbene. Barul din lemn exotic lucea ca o oglindă, iar paharele subțiri erau gravate cu nimfe și satiri. Lumina indirectă dădea impresia că se amestecă cu o muzică îndepărtată, vorbindu-ți despre o tinerețe de demult.

Am intrat în camera următoare, unde am găsit aceleași lumini învăluitoare, lemn prețios, lustruit manual, stofe bogate și ferestre largi prin care se vedea cerul întunecat. Muzica venea dintr-un difuzor lung și plat, pe care se găseau o lampă, o scrumieră grea de cristal și o vază cu trandafiri de seră. Parfumul se schimbă; nu mai era ‘Coeur de Russe’ și aroma de țigări Havana pe care o simțisem în hol, ci altceva, mai subtil.

M-am întors și am rămas cu privirea ațintită în ochii unei fete cu plete negre, care îi ajungeau pînă pe umerii goi. Un braț neted și alb ca marmura îi era întins pe spătarul scaunului, în mână avea un țigaret lung, iar pe deget îi strălucea un briliant care te orbea.

“Trebuie că vrei ceva al naibii de mult,” murmură ea, tremurîndu-și genele și făcîndu-mă să mă înfior de la trei metri. Am dat din cap. Pe moment nu găsisem nimic de spus.

“Ce poate fi, să te faci să riști să fii împușcat?” Vocea îi era ca restul; calmă, educată și liniștită, lăsînd să se întrevadă curajul și stăpînirea de sine, ținute în rezervă. Zîmbi neglijent, trase un fum și scutură scrumul pe covor.

“Te deranjează ceva, Colonele?” întrebă ea. “Nu pari prea vorbăreț.”

“O să încep cînd sosește Baronul,” i-am răspuns.

“Atunci, Jackson,” răsună o voce răgușită din spațiile mele, “poți să-i dai drumul cînd vrei.”

Mi-am ținut palmele departe de trup și m-am întors încet, în caz că vreo armă nervoasă m-ar fi ținut în șira spinării. Baronul era în picioare, lângă ușă, relaxat și neînarmat. Nu se vedeau paznici. Fata părea ușor amuzată. Am pus mîna pe mînerul pistolului.

“De unde știi cum mă cheamă?” l-am întrebat.

Baronul arătă un scaun cu mîna. “Îa loc, Jackson”, zise el, aproape cu blîndețe. “Nu ți-a fost ușor, dar acum nu trebuie să-ți mai pese.” Trecu pe lângă mine spre bar, umplu două pahare, se întoarse și îmi oferî unul. M-am simțit caraghios, în picioare și cu mîna pe pistol, încît m-am apropiat și am luat paharul.

Am băut. Era într-adevăr marfă veche, de calitate. “Te-am întrebat de unde știi cum mă cheamă,” am spus.

“Simplu. Ne-am cunoscut pe vremuri.” Zîmbi ușor. Ceva din figura lui îmi părea cunoscut.

“Îți vine bine uniforma Penndragonilor,” zise el. “Mai bine decît ți-a stat vreodată în albastrul Centrului Aerospațial.”

“Doamne!” am zis. “Toby Mallon!” Își trecu palma peste chelie. “Mai puțin păr în cap, compensația - în barbă, niște zbîrcituri, un început de burță. M-am schimbat mult, Jackson.”

“Ajuns: sem la cifra optzeci. Copacii, starea clădirilor. ”

“N-ai greșit prea mult. Șaptezeci și opt de ani la primăvară.”

“Atunci arăți grozav pentru un moș de o sută zece ani, Toby.”

Clătină din cap. “Nu ești singurul care a fost pus la păstrare, însă aparatul tău a fost mai bun decît al meu, care a cedat acum douăzeci de ani.”

“Vrei să spui că ai ieșit în frig, exact ca mine?”

De data asta dădu din cap. “Știi cum te simți. L-am întrecut chiar și pe Rip Van Winkle.”

“Încă o întrebare, Toby. Oamenii pe care i-ai trimis să mă primească păreau mai interesați să mă împuște decît să-mi vorbească. Oare de ce?”

Mallon își deschise brațele: “O mică neînțelegere, Jackson. Ai reușit și asta-i tot ce contează. Acum, că ai ajuns aici, avem niște planuri de făcut împreună. Mi-a fost greu acești douăzeci de ani; am început fără nimic, cîteva sute de hoitari, trăind între ruine și ascunzîndu-ne de fiecare dată cînd cei din Jersey sau din Dee-Cee veneau în expediții de aprovizionare. Mi-am făcut o organizație. Am inițiat o operație sistematică de

salvare a tot ceea ce a scăpat vremii și șobolanilor, mi-am aranjat palatul și l-am umplut. E o zonă bogată, Jackson.”

“Și acum e toată a ta. Nu-i rău deloc, Toby.”

“Se zice că cunoașterea înseamnă putere. Eu am avut cunoștințele necesare.”

Mi-am terminat băutura și am pus paharul pe bar.

“Ce-i cu planurile despre care spuneai că trebuie să le facem?”

“Jackson, am tras prea mult de unul singur. E bine să ai un camarad. Mai întâi însă, vom cina.”

“S-ar putea să fiu într-adevăr în stare să înghit ceva. Să zicem un cal. Fript întreg. Nu trebuie să-i scoateți șaua.”

A râs. “Întii mîncăm,” a zis el. “După aceea o să cucerim lumea.”

VI

Am stors ultima picătură din sticla de Beaujolais și am privit-o pe Renada aprinzînd țigara de foi pe care Mallon și-o luase dintr-o cutie de argint. Haina mea de uniformă stătea pe spătarul unui scaun, împreună cu cureaua și tocul pistolului. Toate îmi dădeau o senzație de bine.

“E timpul să ne ocupăm de afaceri, Jackson”, zise Mallon, suflînd fumul albăstrui și privindu-mă prin el. “Cum stau lucrurile acolo, jos?”

“Cam prăfuite, dar întregi - de la parter în jos. În partea superioară am văzut urmele exploziei și se pot constata deteriorările produse de vreme, dar nu cred că lucrurile s-au schimbat mult de acum douăzeci de ani, cînd ai ieșit tu. Din cîte am văzut, rampa principală de lansare e intactă.”

Mallon se aplecă spre mine. “Ai reușit să treci pe lângă robotul de pază. Cum se prezintă? Este încă în stare de funcționare?”

Am sorbit din vin, gîndindu-mă la ce să răspund, amintindu-mi de clănțănitul în gol al armamentului greu, fără muniție.

“Aproape că m-a dat gata. A îmbătrînit un pic, nu mai vede ca pe vremuri, dar a rămas ceva de care trebuie să ții seamă.”

Mallon înjură pe neașteptate. “A fost ideea lui Mackenzie. O mișcare de ultimă clipă în momentul cînd echipele de tehnicieni au trebuit evacuate. Știi, din cauza pulberilor radioactive.”

“Nu știam toate acestea. De unde le-ai aflat?”

Îmi aruncă o privire tăioasă. “Mai sînt tipi care au trecut ei înșiși prin toate astea. Dar asta n-are importanță. Ce poți să-mi spui despre rampa de alimentare? Asta ne-ar interesa în primul rînd. Combustibilul, arme, chiar și ceva aparataj nuclear. Echipamentul greu. Pe cîte știu, jos mai sînt cîțiva roboți nepuși în funcție, ținuți la naftalină. Ba poate găsim chiar vreo două rachete Colossus în propriile silozuri. Acum cîțiva ani, înainte de a se defecta elicopterul, am efectuat o recunoaștere aeriană a zonei.”

“Cred că două din silozuri sînt neatînse. Dar de unde interesul ăsta pentru armament?”

Mallon pufni cu superioritate. “Trebuie să te apuci să înveți cîte ceva despre cum stau lucrurile, Jackson. Îmi trebuie chestiile ălea. Dacă n-aș fi dat peste niște depozite de armament și muniție în subsolul arsenalului, Jersey era cel care și-ar fi plimbat pîntenii prin palatul meu.”

Am tras din havană și am tăcut un timp, după care am continuat: “Vorbeai parcă despre cucerirea lumii, Toby. Sper că nu te gîndești cu adevărat la așa ceva.”

Mallon se ridică nervos, strîngînd și desfăcîndu-și pumnii. “Toți își doresc să pună laba pe zona mea și abia așteaptă să o înhațe.” Străbătu camera și se întoarse. “Sînt gata să pornesc împotriva lor! Pot scoate în cîmp patru mii de oameni instruiți...”

“Hai să punem lucrurile la punct, Mallon”, i-am tăiat-o. “Dacă i-ai zăpăcit pe băștinași cu aiureala asta cu Baronul, ai face mai bine s-o lași baltă cu mine. Poate a fost nevoie de o asemenea chestie cîndva, poate există motive pentru poveștile pe care le-am auzit. Dar, gata. Nu mă interesează luptele intertribale sau răfuielele între bande. Am nevoie de ...”

“Mai bine ți-ai aminti cine-i șeful, Jackson!” mă repezi Mallon. “Nu interesează pe nimeni de ce ai tu nevoie”, continuă el, străbătînd din nou camera în sus și în jos și oprindu-se în cele din urmă în fața mea.

"Ascultă, Jackson. Eu știu cum să mă descurc în jungla asta. Tu n-ai idee. Dacă nu te-aș fi observat și n-aș fi dat ordine în consecință, ai fi fost împușcat înainte de a face zece pași din sala de bal."

"De ce m-ai lăsat să intru? Poate voiam să te împușc!"

"Ai vrut să-l vezi pe Baron între patru ochi. Asta mi-a convenit. Dacă s-ar auzi..." Se opri și își drese glasul. "Hai să nu ne certăm, Jackson. Nu putem face nimic pînă nu e neutralizat robotul de la rampă. Singura soluție este să îl distrug. Și singurul mod de a distruge un robot militar este cu un alt robot."

"Și?"

"Am robotul respectiv, Jackson. Bine întreținut, acoperit cu o prelată. Cu el pot porni împotriva Căpcăunului." Se opri și rîse scurt. "Așa îi spune prostimea pe aici."

"Asta puteai să o faci cu ani și ani în urmă. Care e rolul meu în toate astea?"

"Tu te pricepi la roboți, Jackson. Ai idee cum funcționează comenzile."

"Sigur că da. Ca și tine."

"Eu n-am fost prea silitor", replică el, acru.

"Cine pe cine păcălește, Mallon? Toți am urmat cursul respectiv, acum o lună și ceva."

"Pentru mine a fost o lună cam lungă. Să zicem că am uitat."

"Ai reușit să parchezi robotul în fața intrării și ai uitat cum se face?"

"Prostii, este acolo de cînd îl știu."

Am clătinat din cap. "Eu am auzit altceva."

Mallon păru îngrijorat. "De unde ți-a venit ideea asta?"

"Mi-a spus cineva."

FuriOS, Mallon își stinse trabucul pe fața de masă din damasc. "Să mi-l arăți imediat pe gunoiul ăla!"

"Nu mă privește că l-ai mișcat sau nu din loc. Oricine cu pregătirea ta poate învăța aparatura de control a robotului într-o jumătate de oră."

"Nu suficient pentru a distruge Căpcă... un alt robot."

Am ales un trabuc din cutia de argint, am luat bricheta de masă și am rotit vârful țigării în

flacăra. Camera a devenit brusc tăcută ca un mormînt. M-am uitat la Mallon. Întinsese mîna spre mine. "Dă-mi-o!" zise el.

Am suflat fumul și l-am privit cum stătea cu mîna întinsă.

Apoi m-am uitat la brichetă. Era un model solid, antivînt, cu aripile Centrului Aero-spațial încrustate pe o latură. Am întors-o și am citit inscripția gravată: Locotenent Comandor Don G. Banner - Forțele Spațiale Americane. Am ridicat ochii. Renadă ședea tăcută, cu pistolul îndreptat spre mine.

"Îmi pare rău că ai văzut inscripția", zise Mallon. "S-ar putea isca neînțelegeri."

"Unde-i Banner?"

"A... murit. Ți-am spus că..."

"Mi-ai spus o droaie de lucruri, Toby. Unele chiar s-ar putea să fie adevărate. I-ai prezentat și lui propunerea care mi-ai făcut-o mie?"

Mallon îi aruncă o privire Renadei, dar ea ședea nemișcată, țintindu-mă fără nici o expresie pe chip și continuînd să strîngă în mînă pistolul îndreptat asupra mea.

"Ai dat-o în bară, Jackson..." începu Mallon.

"Ați ieșit amîndoi cam în aceeași perioadă", am spus eu, "sau poate i-ai luat-o înainte cu cîteva zile. Altfel n-ai fi reușit să-l elimini. Don avea o minte brici."

"Ai înnebunit", mă repezi Mallon. "Banner mi-a fost prieten!"

"Atunci de ce te crispezi că am găsit bricheta lui pe masă? Există o droaie de explicații perfect veridice pentru așa ceva."

"Eu nu dau explicații," zise Mallon scurt.

"O asemenea atitudine nu e cea mai indicată pentru o colaborare de durată, Toby. Am senzația neplăcută că nu mi-ai spus totul."

Mallon se ridică din fotoliu. "Ascultă, Jackson. N-avem nici un motiv să ne certăm. E destul pentru amîndoi și, mai mult decît atît, într-o bună zi voi avea nevoie de un urmaș. Îmi pare rău de Banner, dar e o chestie care aparține trecutului, așa că ai face mai bine s-o lași baltă. Vreau să te am de partea mea! Împreună o să stăpînim tot litoralul Atlanticului, ba chiar mai mult!"

Am tras din țigara de foi, cu ochii pe pistolul din mîna Renadei. "Ai toți așii în mînă,

Toby, deci nu prea vād la ce ți-ar servi să fii împușcat.”

“Cine vorbește de împușcat?” mi-o tăie el, dulceag. “În definitiv, sîntem prieteni vechi. Vreau să-ți dau o șansă, să împart cu tine...”

“Dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș avea încredere în el, domnule Jackson”, se auzi glasul limpede al Renadei. M-am uitat spre ea și mi-a susținut calmă privirea. “Sînteți mai important pentru el decît vă închipuiți.”

“Destul, Renada”, se răsti Mallon. “Du-te imediat în camera ta.”

“Nu încă, Toby”, zise ea. “Sînt și eu curioasă să știu cum a murit Comandorul Banner.”

I-am privit mîinile. Țeava pistolului nu mă mai urmărea. Acum era îndreptată spre pieptul lui Mallon.

Afundîndu-se în fotoliu, acesta mă privi cu ochii unui piton pe care îl doare burta. “Amîndoi sînteți nebuni”, mîrîi el. “Ți-am dat tot ce ți-ai dorit, Renada; te-am crescut ca pe propria mea fiică. Iar tu, Jackson, ai fi putut împărți totul cu mine, absolut totul.”

“N-am nevoie de iluziile tale, Toby, îmi ajung ale mele. Dar înainte de a trece mai departe, hai să limpezim cîteva chestii. De ce n-ai fost în stare să-ți folosești robotul îmblinzit? Și de ce ai nevoie de mine pentru așa ceva?”

“Îi este frică de robot”, zise Renada. “E vrăjtit să nu-l lase pe oameni să se apropie de el, nici măcar pe Baron.”

“Ține-ți gura, proasto”, se înecă de furie Mallon, în timp ce, săltînd bricheta în palmă, am simțit cum un zîmbet îmi întinde colțurile gurii.

“Deci, Don a fost mult mai deștept decît ai crezut. Pesemne era și specialist în controlul roboților. Ați încheiat un armistițiu și l-ai împușcat în spate cînd nu era atent; însă te-a păcălit, programînd robotul să tragă asupra oricui s-ar apropia de el, cu excepția - bineînțeles - a lui Banner.”

“Ești nebun!”

“Cred că am ghicit. Nu te poți apropia de robot, așa-i? Și după douăzeci de ani, povestea cu care i-ai aiurit pe ceilalți Baroni, că ai Căpcăunul tău personal, a început să nu mai prindă, ba te poți aștepta oricînd să te provoace unul.”

Mallon își compuse o figură ce se voia zîmbitoare și complice. “N-o să ne contrazicem, Jackson. Ai nimerit-o cu circuitul de comandă.”

Banner l-a programat în așa fel încît să se deschidă foc automat asupra oricui s-ar apropia mai mult de cincizeci de metri, asta pentru ca gloata să nu-l strice. Dar mai e ceva: nu numai Banner se putea apropia de robot, ci oricare dintre membrii echipei de pe Prometeu, în afară de mine. Mă ura și a încercat să scape de mine în felul ăsta.”

“Încît te-ai gîndit că sosesc eu și îl deconectez pentru tine, nu-i așa, Toby? Îmi pare groaznic de rău, dar în zăpăceala trezirii, am uitat să-mi iau cu mine electropass-ul.”

Mallon se aplecă spre mine. “Ți-am spus că avem nevoie unul de celălalt; cartela ta magnetică e aici, împreună cu toate ale celorlalți. Renada, dă-mi cutia neagră.” Fata se ridică și se îndreptă spre birou, ținînd pistolul în direcția lui Mallon, dar și a mea, de data asta.

“De unde mi-ai luat pass-ul, Mallon?”

“De unde-ți închipui? Astea sînt dublurile din seiful blocului de comandă. Știam că odată și odată va sosi unul din voi și crede-mă, Jackson, m-am simțit ca-n iad, așteptînd și sperînd. Am dat ordin ca ori de cîte ori urlă Căpcăunul cel Mic, să se adune toți oamenii, să înconjoare perimetrul rampei de lansare și să rețină pe oricine va încerca să iasă. Nu știu cum ai trecut de ei...”

“Le-am cam alunecat printre degete. Ca să nu spun” - am adăugat - “că m-am întîlnit cu un prieten.”

“Un prieten? Cu cine?”

“Un bătrîn care a crezut că sînt Făt-Frumos venit să-l trezească pe toți la viață. Cam ținut, dar m-a ajutat să scap.”

Renada se întoarce, întinzîndu-mi o cutie pătrată din oțel. “Cheia, Mallon”, am spus și mi-a întins-o fără nici o vorbă. Am deschis cutia și am căutat printre bucățile ovale de plastic transparent de mărimea dolarilor de argint, pînă am dat de al meu.

“E o amuletă vrăjită?” întrebă cu vocea tăiată de emoție Renada; siguranța îi pierise și-mi plăcea mai mult așa.

“E o simplă bucată din plastic cu structură cristalină care e făcut să intre în rezonanță la o vibrație specifică encefalogramei mele, să amplifice semnalul și să-l emită pentru a fi recepționat de circuitele psihotronice ale robotului de luptă”, am turuit mîndru.

"Așa m-am gândit și eu. Vrăjitorie."

"N-ai decât să-i spui cum vrei, puștiule", am continuat, ridicându-mă și strecurându-mi electropass-ul în buzunar. "Sînt sigur că știi cum să folosești pistolul, scumpo, dar eu o șterg și aş aprecia dacă n-ai trage."

"Trebuie să fii timpit să încerci așa ceva", lătră Mallon. "Dacă Renada te lasă să pleci, or să te împuște gărzile mele. Și chiar dacă ai scăpa, tot ai nevoie de mine."

"M-ai emoționat pînă la lacrimi cu grija pentru binele meu, Toby; de ce crezi că aş avea nevoie de tine?"

"Fără mine n-o să treci nici de primul pichet de pază, Jackson. Aștia mă știu drept Stăpînul Căpcăunului și le e grozav de frică de mine. Împreună o să reușim să punem robotul meu în mișcare, cu el o să distrugem robotul de la Rampa Principală de Lansare și..."

"Și ce? Cu un robot de luptă în stare de funcționare nu mai am nevoie de nimic altceva, Toby. Cred că ar fi mai bine să-ți dai toate cărțile pe față."

Își trecu limba peste buzele uscate.

"E vorba despre Prometeu, înțelegi? Racheta e plină de tot felul de chestii, de la pistoale Browning pînă la paralizatoare Norge, scule, armament, instrumentar, ca să nu mai menționez motoarele atomice."

"Dacă am un robot de luptă, nu-mi mai trebuie armament, Toby."

Ieșindu-și din sărite, începu să înjure, după care îmi strigă: "O să-ți pierzi ficatul și luminile ochilor pe altarul palatului, Jackson. Ți-o promit!"

"Răspunde-i la ce te-a întreat", rosti cu o voce egală Renada, la care Mallon îi aruncă, îngustindu-și pleoapele: "O să-ți pară rău, Renada."

"Poate, Toby, dar nu uita că tu m-ai învățat să trag și să joc cărți ca un profesionist."

Roșeața îi pieri de pe chip, lăsându-l palid. "În ordine, Jackson", șopti el. "Nu-i vorba de materiale, ci de oameni."

Am auzit o pendulă ticăind undeva.

"Care cameri, Toby?", am întrebat cu blîndețe.

"Echipajul. Dan, Macy, toți ceilalți. Încă sînt în rachetă, Jackson, în stază. Cînd am fost atacați, tocmai urma să executăm lansarea. Cele patruzeci de minute pînă au început să cadă bombele au fost insuficiente să ne scoată de pe navă. La fel s-a întîmplat și cu tine; erai la testul final și n-au mai avut timp să te trezească."

"Spune mai departe", am șoptit, gîtit.

"Știi cum erau programate toate - un zbor de zece ani, cu întoarcere automată la sfîrșitul perioadei, dacă racheta nu ajungea la un mili-parsec de Alfa Centauri. Nici n-a ajuns", pufni el, nervos. "După douăzeci de ani, instrumentele automate au început verificările și au constatat că nava se găsește la distanța convenită de o masă planetară și a fost pornit ciclul de trezire din cea mai lipsită de sens călătorie din istoria omenirii. Cînd mi-am revenit, am început explorarea, dar mi-am dat seama destul de repede de ce s-a întîmplat. M-am întors pe navă, i-am 'trezit' pe Banner și pe Mackenzie și am ieșit în oras; cred că îți dai seama ce am găsit. Personal, am înțeles imediat ce aveam de făcut, dar Banner și Mac m-au contrazis. Idioții voiau să resigileze racheta și să continue operațiile de lansare. Îți dai seama? Să ne petrecem tot restul zilelor ascunși printre ruine, cînd prin dezafectarea navei am fi putut ajunge bogăți ca regii?"

"Deci v-ați certat," am turnat eu gaz pe foc.

"Aveam pistol și cred că l-am atins pe Mackenzie în picior, dar au scăpat, au găsit o mașină în stare de funcționare și au ajuns primii la rampa de lansare, unde erau doi roboți de luptă. Ce șanse aveam eu împotriva lor?" rînji Mallon. "Banner însă a fost un prost. Și de aia a și murit." Rînjetul îi dispăru brusc. "Cînd m-am dus să pun mîna pe fructele inteligenței mele, mi-am dat seama cum m-au tras în piept, șacalii!"

"Bănuiesc că au fost complet lipsiți de colegialitate, Mallon. Totuși, așa ciudat cum pare, nu-mi vine deloc să te compătinesc."

"Încă n-ai înțeles?" se ascuți vocea lui Mallon. "Chiar dacă reușești să ieși din palat, să te dai drept Baron cu ajutorul robotului, n-o să fii niciodată în siguranță, atîta timp cît pe navă mai trăiește cineva. N-o să dormi nopțile, întrebîndu-te cînd o să apară unul din ei, să pună el mîna pe putere..."

"Și capul nu și-l odihnea", sau cam așa ceva, nu, Toby? Îmi amintești de mătcile albinelor. Prima care iese din crisalidă își distruge toate rivalele..."

"Nu vreau să-i omor. Ar fi o risipă. M-am gîndit doar să le găsesc o muncă utilă."

"Nu cred c-o să le placă să devină sclavii tăi, Toby. Și ca să fiu sincer, nici mie nu-mi convine", am adăugat, fixînd-o pe Renada, căreia m-am adresat în continuare: "Am plecat. Indiferent ce-ai hotărît, îți doresc noroc."

"Așteaptă-mă", se ridică ea. "Vîn cu tine."

Am privit-o. "Scumpo, am de gînd să umblu repede și cu pistolul ăla în șale s-ar putea să nu scot un timp prea bun."

Se apropie de mine și îmi oferi pistolul cu patul înainte.

"Nu-l omori, domnaule Jackson. Cu mine a fost întotdeauna bun."

"De ce schimbi taberele? După spusele lui Toby, șansele mele nu sînt prea grozave."

"Pînă acum n-am știut cum a murit Comandorul Banner", zise ea. "A fost străbunicul meu."

VII

Renada se întoarse înfășurată într-o blană fumurie în momentul în care am terminat de încătărâmat tocul pistolului.

"Adio, Toby", am spus. "Ar trebui să te împușc în burtă pentru Dan, dar..."

Am văzut ochii Renadei lărgindu-se o dată cu pîcănitul metalic din spatele meu. M-am aruncat la podea, rostogolindu-mă în spatele fotoliului lui Mallon; o rază albastră atinse locul în care stătusem. Am smuls pistolul din toc și am tras un glonț prin tapițeria de culoarea piersicii, la cîțiva centimetri de urechea lui Toby. "Următorul te fixează în scaun", i-am strigat. "Spune-le să înceteze focul." A urmat un moment de tăcere.

Nu-mi dădeam seama cine trăsese. Apoi am auzit un geamăt. Renada. "Lăsați fata sau îl omor", am spus. Toby ședea nemișcat, rostogolindu-și ochii spre mine.

"Nu mă poți împușca, Jackson. Sînt pașaportul tău pentru viață."

(continuare în pag. 26)

UMOR ● O.Z.N. - URI ATERIZEAZĂ

● E noapte. Peste câmpiile scoțiene s-a abătut o furtună cu tunete și fulgere cum nu se mai văzuseră de mult. În poarta castelului Chiswick se aude bătînd cineva. Majordomul aruncă o privire prin vizetă și observă în lumina fulgerelor că în fața porții erau adunați mai mulți omuleți mici și verzi strînși cu toții sub o umbrelă mare, neagră.

- Ce doresc domnii? li se adresa el.

- Găzduire peste noapte, veni prompt răspunsul.

- Mă tem că acest lucru nu este posibil. În urmă cu câteva săptămîni am primit un grup de colegi de-ai dumneavoastră, tot o noapte și a doua zi am observat că lipsea argintăria, iar de atunci fantoma din castel se exprimă în jargon de cosmodrom și asta îl scoate din țîpni pe Sir Harry.

● Doi tineri punk hoinăreau prin Hyde Park la o oră destul de tîrzie. Dintr-un boschet se aude un zgomot ciudat. Cei doi se întorc brusc și lanterna puternică a unuia dintre ei scotocește pe îndelete boschetul cu pricina. Din el ies trei omuleți verzi care-și țin mîinile la ochi, vizibil jenați de lumină. Cei doi punk izbucnesc în rîs.

- Uită-te la ăștia! zice unul. Hei, voi de colo! Ce spuneți, vă ducem la zoo?

- Tîtît... Noi o să vă ducem acolo.

Prin satelit de la
corespondentul nostru
SILVIU GENESCU

● Un mic om verde stătea singur într-un compartiment al unui tren care mergea spre Johannesburg. La un moment dat, în compartiment intră un alb care, fără nici un cuvînt, îl înhață pe omuleț și-l aruncă pe geamul deschis. După două minute, micul om verde revine furios în compartiment.

- Nu pot să înțeleg un lucru! țipă el. De fiecare dată cînd iau trenul ășta se găsește cîte unul care mă aruncă pe geam! De ce?

- E foarte simplu. Aici e numai pentru albi, îi răspunde individul și-l aruncă din nou pe fereastră.

● Un grup de studenți ai universității Oxford se întorceau cu autocarul dintr-o excursie. Atmosfera era plăcută, tocmai se cînta cu însuflețire imnul prestigioasei universități, cînd unul dintre tineri, mai atent la ce se vedea afară, strigă:

- Hei! Uitați-vă pe geam!

Se reped cu toții la geamuri și observă un O. Z. N. zburlînd paralel cu ei, schimbîndu-și ritmic culoarea.

- Astea-s culorile ălora de la Cambridge, remarcă unul. Ajung ei acum mai repede la Londra, dar la canotaj îi întrecem și anul acesta.

● La un birou al companiei British Airways se prezintă un mic om verde cu o beretă scoțiană pe cap și solicită un bilet pentru următorul zbor spre New York, dar cere să plătească numai jumătate din preț.

- Trebuie să înțelegem din asta că aveți de gînd să "coborîți" la jumătatea drumului? îl întrebă zîmbind amabil funcționarul de la ghișeu.

- Nu, veni răspunsul. Am de gînd să "urc" de la jumătatea drumului...

ÎN GRĂDINA MEA ! • U M O R

● Prima echipă NASA care pune piciorul pe planeta Marte se vede confruntată cu probleme din cele mai dificile. Comandantul echipajului ia legătura cu centrul de control:

- Houston, avem probleme.

- O. K., vă ascultăm.

- Avem lângă noi câțiva omuleți verzi care de o jumătate de oră ne tot spun să ne cărăm fiindcă ei sînt primii aici. Ce facem?

După o oarecare pauză Houstonul revine în emisie.

- O. K. Se pare că avem o soluție. Spuneți-le să-și țină gura fiindcă și noi închidem ochii de zece ani de cînd își plimbă pe aici afurisitele lor de farfurii.

- Bine, dar aceiași lucru le-a spus și Morris mai înainte. Știi ce i s-a răspuns?

- N-am idee ...

- I s-a răspuns că de fapt nici unul dintre noi n-a văzut altceva decît curioase fenomene meteo și că nu poate fi vorba de vreo navă de-a lor. Aștia de lângă mine-s verzi. Vedeți ce culoare au domni de la Pentagon.

● La un centru de pregătire al N.A.S.A. cursanții primesc următoarea întrebare: "Cum ați proceda în cazul în care, conducînd mașina, ați întîlni un mic om verde făcînd auto-stop?" Cei mai mulți au răspuns că ar anunța primul post de poliție, dar unul dintre ei a dat următorul răspuns: "L-aș lua, dacă aș fi sigur că nu-i schizofren."

● Un polițist își făcea liniștit rondul prin Hyde Park, cînd deodată remarcă trecînd pe lângă el un mic om verde însoțit de o arătare și mai ciudată, ceva între tapir și ornitorinc, dar cu șase picioare și de o culoare bordo. Polițistul se întoarce și-i interpelează:

- Bună ziua domnilor, mă scuzați că intervin, dar n-ați fost

cumva ieri seară invitații emisiunii "Viață în Univers", pe canalul 5 BBC?

- Oh, nu, ripostară cei doi. N-am fost invitați. Am aflat despre emisiune și ne-am prezentat în studio dar nu ne-a luat nimeni în seamă. Credeau că sîntem mascotele emisiunii.

● Un mic om verde se prezintă în cabinetul unui psihiatru din New York.

- Doctore, rostește el cu glas sfîrșit, am probleme foarte mari. Trec printr-o stare depresivă cumplită. Nimeni nu mă crede că sînt marțian.

- Ai fost și la Asociația minorității de culoare?

- Da, și m-au îndrumat aici.

- Atunci fiule, zise doctorul conducîndu-l spre ieșire, nu mai e nimic de făcut. Du-te pe un teren de golf și fă-te una cu gazonul.

"Nici tu pe mine, Toby. Ai nevoie de cunoștințele mele vrăjitorești, ai uitat? Ar trebui să-mi dai o adevărinișă, ceva, să pot ieși de aici; după ce-mi rezolv problemele, o să-ți scot robotul din amorțire."

Toby își linsese buzele. Am auzit din nou geamătul Renadei, se străduia să și-l stăpînească, dar nu reușea.

"Ai încercat și ai pierdut, Jackson", zise Toby printre dinți. "Aruncă pistolul și ridică-te. N-o să te omor, știi destul de bine. Fă ce ți se spune și vei trăi pînă la adînci bătrînețe. Cu fată cu tot." De data asta, Renada țipă, un țipăt de durere atroce.

"Grăbește-te, imbecilule, pînă nu-i rup brațul de tot", hîrni el. "Sau traga. O s-o vezi întîi tăiată în bucăți, pe altar, apoi va fi rîndul tău."

Am tras din nou, de data asta și mai aproape. Mallon tresări și înjură.

"Dacă se mai ating de ea, ești terminat, Toby," am spus. "Trimite-o lîngă mine, Acum!"

"Dați-i drumul", mîrli Toby. Abia ținîndu-se pe picioare, Renada ocoli fotoliul și se prăbuși pe covor lîngă mine.

"Ridică-te, Toby", i-am ordonat. Se sculă încet, ca un somnambul, cu picături de transpirație prelingîndu-i-se pe obraji. M-am ridicat și eu. În cealaltă parte a camerei erau doi tipi cu arme cu raze, lîngă un panel glisant, pesemne ușa secretă prin care intraseră. "Aruncați-le", le-am strigat și s-au executat fără nici un chef.

Am dat să deschid gura, să-i spun lui Mallon să o ia înaintea, dar limba îmi era ca de plumb. Toată camera se umpluse parcă de fum. Figura lui Mallon dădea impresia că tremură, asemănătoare mirajelor. Voiam să-i spun să nu se mai miște atîta, însă limba nu mă asculta. Am ridicat pistolul dar, nu știu cum, l-am văzut căzînd pe covor, încet, ca o fruză, după care am început să plutesc și eu pe valuri ce se spărgeau într-o mare întunecată.

"Îți închipui că ești primul idiot care a crezut că mă poate ucide?" își schi nonosi buzele într-un zîmbet disprețuitor Mallon. "Camera asta are zece sisteme diferite de protecție."

Am dat din cap, încercînd să fac abstracție de pelicula ce îmi acoperea ochii și de

greața din gît. "Nu, sînt sigur că există o droaie de tipi cărora le stai în gît, Toby. Și, într-o zi, unul o să reușească."

"Sculați-l," mi-o tăie Mallon. Niște mîni brutale mă apucară de brațe și mă ridicară. Am încercat să stau în picioare, dar mi le-am simțit ațit de moi, încît am alunecat, sprijinindu-mă de cineva care mirosea a piele neargăsită.

"Pari cam amorțit," zise Mallon. "Să vedem dacă nu te putem trezi."

Am simțit apăsarea unui deget pe gît; m-am smucit și am primit o lovitură sub coaste, care m-a îndoit.

"Pe moment, trebuie să te țin în viață," adăugă Mallon, "dar asta n-o să-ți facă prea multă plăcere."

Am dipit. În cameră era aproape întuneric, dar am reușit să văd că unul din paznici avea gura înconjurată cu smocuri de barbă. L-am văzut și pe Mallon, cu brațele în șolduri, și am încercat să-i dau un picior, așa, de plăcere. N-am reușit; parcă aș fi avut cizme de plumb. Tipul neras m-a pocnit peste gură, iar Toby a chicotit.

"Amuză-te cu el, Gunoierule, dar îl vreau pe picioare pentru treaba de la noapte. Poate ar fi mai bine să-l scoți și să-l plimbi pușin la aer. Adu-l peste o oră la pavilionul Căpcăunului." S-a întors și a început să dea niște ordine despre lumini și amplasarea armamentului. L-am auzit menționînd numele Renadei, după care a dispărut și m-am trezit tîrît fără multă ceremonie de-alungul unui coridor.

Mișcarea mi-a prins bine. După o oră mă simțeam încă slăbit, cu dureri de cap și o pînză de păianjen pe ochi, dar întreg.

Toby mă tratase cu o masă bună. Speram să-l fac să-și regrete greșeala cît mai repede.

Motorul unei mașini porni tușind, se potocni de cîteva ori, dar pînă la urmă se decise să toarcă regulat.

"E timpul," mă anunță tipul cu favoriți. Avea o voce moale ca brînză dospită, ce se potrivea cu mirosul pe care îl împrăștia. Îmi răsuci încă o dată brațul.

"Să nu-l rupi, că-i al Baronului!" i-am aruncat.

"Vorbești prea mult și faci pe deșteptu'," scuipe el, dîndu-se înapoi și spunîndu-î celuilalt: "Ține-l, Ochi-de-porc." Tipul se execută, apucîn-

du-mă cu brațul peste gât și forțându-mi capul pe spate; am reușit să-l mai văd pe primul apucând o bită și izbindu-mă cu ea sub coaste, după care Och-de-porc mi-a dat drunul și am alunecat la pământ, așteptând ca durerea ce explodase în mine să se împrăștie.

După un timp, m-am ridicat și n-am simțit să am ceva coaste rupte. Slabă consolare.

Pe pajiște era o iluminare ca ziua. Într-o parte, lângă poartă, acoperit cu o prelată, stătea Unitatea automată de luptă Bollo Mark III, sau Căpcăunul, după spusele lui Toby, figuri în mișcare aruncau umbre lungi în jur. La vreo cincizeci de metri de robot, fusese ridicat un parapet improvizat, în spatele căruia pufăia un generator mobil, înconjurat de fumul albăstrui al eșapamentului.

Mallon mă aștepta strângând o armă cu raze, calibrul 9 milimetri; ca să-și arate zelul, paznicii mă țineau cu ambele mâini fiecare, iar eu mă clătinam mai mult decât era cazul. Am văzut-o pe Renada, în blana furiei, cu chipul albit de lumina proiectoarelor, încercând să se apropie de mine, dar un tip în verde a oprit-o.

“Știi ce ai de făcut, Jackson,” strigă Mallon, încercând să acopere zgomotul generatorului. Făcu un semn și unul din oamenii lui îmi prinse un lanț solid de glezna stângă. Întinzându-mi ovalul de plastic al electropass-ului, el continuă: “Te duci drept spre robot, intri prin panoul lateral și ai exact un minut să anulezi instrucțiunile tastate pe tabloul de comandă și să ieși. În caz că nu ai chef, o să apăs pe comutatorul ăsta” - și îmi arătă o cutie din care porneau niște cabluri groase dinspre generator în direcția robotului - “și te pun la fript. Aceiași lucru se va întâmpla dacă o să văd țevile tunurilor mișcându-se sau ambrazurile deschizându-se.”

M-am uitat la lanțul de la gleznă, în care era împletit un cablu, la generator și iar la comutator.

“O improvizație,” rânji Mallon, “dar o să meargă. Iar dacă te gîndești să tragi doar o rafală, două, la întâmplare, să nu uipi că fata e aici, lângă mine.”

M-am uitat la monstrul metalic. “Dar dacă nu mă recunoaște? A cam trecut timpul. Sau dacă Don nu a introdus codul meu de identitate în circuitele de memorie?”

“Atunci oricum n-am nevoie de tine,” mi-o tăie Mallon.

I-am făcut cu ochiul Renadei și i-am zîmbit, deși nu-mi ardea deloc, după care m-am cățărat pe parapet. Întorcându-mă, l-am privit pe Mallon și l-am văzut bătrîn și stafidit în lumina reflectoarelor, cu costumul gri boțit, rămășițele de păr zburlit și degetele crispate pe armă. Părea mai degrabă un patron de prăvălie, îngrozit de eventualitatea unui atac, decât un cuceritor al lumii.

“Pesemne ai mare nevoie de robotul ăsta, Toby,” i-am zis. “O să mă gîndesc la varianta cu rafala întâmplătoare. Să vedem cui îi este mai frică.”

Am tras de lanțul de la picior și am pornit-o peste pajiște, precedat de umbra mea uriașă. Robotul stătea nemișcat, mare cât o clădire și luminat de reflectoare. Apropiindu-mă, am văzut petele de rugină care îi acoperiseră obloanele și buruienile ce îi crescuseră printre șenile. Apoi, în tufișurile din față am văzut ceva alb. Oase. Mi-am simțit stomacul ca de gheață; ultimul care încercase să se apropie ajunsese pînă aici. Pe următorii zece metri am mai găsit două schelete. Pesemne se apropiaseră în fugă, să testeze reacțiile robotului; sau poate încercaseră să se apropie îtrîș, cite un centimetru pe zi. Oricum, nu le-a mers.

Am auzit chițcăituri. Șoarecii nu se tem de Căpcăun, care nu se deranja decât pentru ceva mai mare decât ei. Am ocolit o groapă de vreo trei metri, crater cu pereții surpați al unui proiectil ce și-a greșit cu puțin ținta, am constatat că șenilele, scufundate vreo două palme în pământ, erau acoperite de mușchi, iar printre dinții roților, înalte de peste un metru, erau cîteva cuiburi; trapa de intrare se contura deasupra lor în flancul gigantic al mașinii, cu spații în blindaj pentru a te putea cățara pînă acolo. M-am întins, am apucat o treaptă și m-am ridicat în mîini, însoțit de clinchetul lanțului izbit în blindaj. Am găsit mînerul și l-am tras.

Întîi a rezistat, apoi s-a răsucit; în zumzetul unui servomotor și fișăitul garniturilor de etanșare, ușa s-a deschis și m-am trezit într-un coridor îngust, duraluminiu anodic verzui cu fibre negre polimerice în structură, un ministingător de incendiu pe peretele de etanșare, lângă o plăcuță de oțel cu inscripția DIVIZIA. BOLO A CORPORAȚIEI GENERAL MOTORS, iar dedesubt, cu litere mai mici, UNITATE DE LUPTĂ BOLO MARK III.

M-am strecurat prin deschizătură și m-am îndreptat spre licărul panoului de comandă.

Cabina era mică, construită utilitar, cu două fotolii adânci și capitonate, înconjurate de ecrane, cadrane și manete. Simțeam mirosuri de vopsea și de ulei, amestecate cu aroma caracteristică de eter și ozon a generatorului nuclear. Se auzea de asemenea zumzetul stins al servomotoarelor în semirepaos. Ceasul arăta patru și zece. Ori era mai târziu decât credeam, ori cronometrul rămăsese în urmă în ultimii optzeci de ani. N-aveam însă timp de asta...

M-am lăsat să alunec în fotoliu și am ridicat capacul consolei de comandă. Tasta de anulare era cea mare, albă. Am apăsat-o și am lăsat-o să se ridice la loc, de parcă aș fi marcat o vânzare la casă într-un magazin.

Un model din puncte de pe ecranul central dispăru ca prin farmec. În sfârșit, Mallon nu mai avea de ce să se teamă în legătură cu Căpcăunul său favorit.

Executarea ordinului n-a durat mult; știam ce am de făcut în continuare, pentru că plănuisem totul în timpul plimbării. Aveam treizeci de secunde să aranjez cărțile în favoarea mea.

M-am aplecat și am tras de cablul împletit în lanțul de la gleznă. Am apăsat un buton și placa interioară de protecție - un disc blîndat, gros de doi centimetri - a lunecat înapoi. Am introdus o buclă a cablului prin deschizătură și am apăsat din nou butonul. Placa a glisat înainte, tăindu-mi cablul ca pe o macaroană.

Am răsuflat adînc, după ce mîna mi-a zburat spre comutatorul ALERTĂ DE LUPTĂ. Era cel mai inteligent lucru pe care îl puteam face, și cel mai ușor. O simplă tastare și armele de calibrul 9 milimetri l-ar secera pe Mallon și pe oamenii lui ca pe niște tulpini de porumb. Secerîșul ar tăia-o însă și pe Renada, laolaltă cu toți ceilalți. Iar dacă aș porni, chiar fără să trag vreun glonț, Mallon și-ar ține precis promisiunea și i-ar tăia gîtul.

Îmi scosesem capul din laț, însă trebuia să-l bag la loc, pe moment.

M-am aplecat pe lateral, întinzînd mîna în spatele panoului de comandă, unde erau siguranțele. Degetele parcă mi-erău din cîrpe. Am respirat adînc și-am încercat din nou. Siguranța

mi-a căzut în palmă. Circuitul în infraroșu al robotului nu mai funcționa. Dacă aș mai fi avut cîteva secunde, puteam sabota și alte circuite, dar timpul mi se terminase.

Am apucat capetele tăiate ale cablului, le-am înnodat în jurul lanțului și am ieșit grăbit.

VIII

Mallon aștepta, pitit în spatele sacilor de nisip.

"Pot să mă apropui?" gîfii el. Am dat din cap, la care s-a ridicat, strîngînd pușca în mîini.

"Atunci o să-l încercăm împreună."

Am trecut din nou peste parapet, urmat de Mallon, cu pușca în poziție de tragere de la sold. Reflectoarele ne-au urmărit pas cu pas, pînă lîngă robot. Mallon se cățără pînă la intrare, privi înăuntru, după care sări jos lîngă mine, emoționat.

"Gata, Jackson. Am așteptat destul clipa asta. De acum am tot ce îmi trebuie."

"Uită-te la cablul de la gleznă," i-am șoptit. Și-a îngustat ochii, făcînd un pas înapoi și ridicînd arma înspre mine, după care a privit în direcția cablului înfășurat în jurul lanțului.

"L-am tăiat, Toby. Am fost în cabina de comandă cu cablul tăiat și n-am tras în tine. Aș fi putut să-ți iau jucăria și să mă bag în afaceri de unul singur, dar n-am făcut-o."

"Și asta ce-ți închipui că-ți dă?" șuieră Mallon.

"Așa cum spuneai, avem nevoie unul de altul. Cablul tăiat îți arată că poți avea încredere în mine."

Mallon zîmbi și zîmbetul nu era deloc plăcut. "Crezi că erai în siguranță, da? Vîno puștin." Am pășit amîndoi în jurul robotului; din spatele lui ieșea o sîrmă groasă de aramă, întinzîndu-se în ambele direcții prin iarbă.

"Te-aș fi pîrlit la prima mișcare. Chiar dacă aveai cablul tăiat, curentul te-ar fi ajuns prin metalul aparatului. Nu te speria, totuși. Mai am niște chestii pentru tine." Mă împinse cu țeava armei în piept, făcîndu-mă să dau înapoi. "Și acum, mișcă. Și să nu-ndrăznești să-l mai ameninți pe Baron."

"Anii care au trecut nu numai că te-au pocit, Toby, ci te-au și prostit." A rîs, un hohot

scurt. "Poate ai dreptate. Ce înseamnă normal și ce nu? Am o viziune și-o s-o transform în realitate. Dacă asta înseamnă nebunie, e oricum mai bună decât cea a găinarilor."

Lîngă parapet, s-a întors spre mine. "Mi-am plănuit campania în amănunt de-a lungul anilor, Jackson. Totu-i gata. Pornim într-o jumătate de oră, înainte ca vreun trădător să trimită vorbă dușmanilor mei. Ochi-de-Porc și Gunoierul or să-ți fină de urît pînă sînt plecat. Cînd m-am întors - ei, poate ai dreptate în legătură cu colaborarea." Făcu un gest, la care prietenul meu cu favoriți și jumătatea lui se profilă amenințatori în jurul meu. "Păziți-l," adăugă el.

"Gingis Han e pe plecare?" l-am împuns. "Și cînd te gîndești că între tine și comorile ălea nu-i decît un robot de luptă de cinci sute de tone..."

"Căpcăunul cel Mic..." Își ridică mîinile și întinse pumnii, de parcă ar fi sfărîmat bulgări de pămînt. "O să-l calc în șenile."

"Ai cam încurcat-o, Toby. Robotul are șenile. Tu - poate picior plat."

"E tot atîta. Eu sînt Marele Căpcăun," rînji el spre mine, îndepărtîndu-se.

Am pornit-o între Gunoier și Ochi-de-Porc spre luminile garajului.

"Iar prin intrarea de serviciu," am zis. "S-ar părea că vă e rușine cu mine."

"Mai vrei puțină bîtă, mă?" scîrțîi Gunoierul. "Apucă-l, Ochi-de-Porc." Își înălță bastonul, săltîndu-l în palmă și privind în jur. Eram singuri lîngă pomii de pe marginea aleii, cei mai mulți fiind încă în jurul robotului și un grup lîngă intrarea principală. Ochi-de-Porc îmi apucă brațul și îl răsuci în maniera preferată, ceea ce era exact ce sperasem să facă. În momentul în care Gunoierul ridică bastonul, m-am răsucit și l-am apucat pe Ochi-de-Porc de braț cu ambele mîini, aplecîndu-mă în același timp, ca un amiral japonez prezentînd raportul împăratului. Ochi-de-Porc s-a rostogolit, fiind ajutat și de bastonul Gunoierului peste șale, încît în final, amîndoi eram pe jos, iar eu am încercat să apuc bastonul. Gunoierul a fost însă mai rapid: prin răsucire, a pus mîna din nou pe baston și m-a lovit peste brațul stîng, chiar lîngă umăr. Am auzit cum a pocnit osul.

După un timp, am reușit să mă ridic în picioare. Ochi-de-Porc zăcea tot pe jos, întins și gemînd, în timp ce Gunoierul era la doi metri de

noi, cu cercul de barbă neagră întins într-un rînjit de hienă căreia îi miroase a hoit.

"Are spatele rupt," zise el. Ascultă-l cum geme. Am așteptat să-ți revii, ca să-l auzi."

"Îl aud," am reușit să mormăi, de parcă aș fi avut un disc uzat în loc de coarde vocale. "Mă mir... că n-ai avut grijă să mă aranjezi, cît eram pe jos din cauza brațului."

"Ne-ne-ne. Cînd îl aranjez pe unul, vreau să știe ce i se întîmplă," zise el, atingîndu-mă ușor cu bastonul pe braț. Parcă m-a trecut un fier roșu. Am gemut și am făcut un pas înapoi, dar degeaba.

"Ochi-de-Porc nu era cine știe ce, da' eram prieteni. Cînd termin cu tine, o să trebuiască să-l omor; un tip cu spatele rup nu-i mai bun de nimic. O să scape ușor, oricum; de tine o să am însă grijă. Pînă se întoarce Baronul, o să ne distrăm grozav."

Pas cu pas, ajunseseam sub copaci. Mă gîndeam să pun mîna pe un băț, dar am rămas numai cu gîndul. Gunoierul s-a îndreptat din spate, cu ochii țintă la burta mea. N-am mai așteptat și m-am repezit spre el, dar a rîs și s-a ferit, iar bastonul m-a pocnit în cap. Nu tare, destul să mă întindă la pămînt. Mi-am tras picioarele sub mine și am încercat să mă ridic, cînd am văzut o mișcare în întunericul din spatele Gunoierului. Mi-am scuturat capul, să nu-mu vadă expresia, și m-am lăsat să alunec înapoi.

"Sus," făcu Gunoierul, dispărîndu-i zîmbetul. "Scoală."

Deodată încremeni, apoi se răsuci ca fulgerul. Trebuie că avea niște urechi de pisică, pentru că eu nu auzisem nimic.

Bătrînul își făcu apariția, cu părul alb ud și lipit pe craniu și mîinile uriașe gata să apuce. Gunoierul mîrîi, sări în direcția lui și își repezi bastonul. L-am auzit izbind, a urmat o luptă scurtă, după care Gunoierul se împletici înapoi, cu mîinile goale. M-am repezit spre el, chiar în momentul în care Bătrînul apucă bastonul, lăsîndu-l din nou să cadă. Eram amețit și nu mai simțeam durerea. L-am văzut apoi pe Gunoier aplecîndu-se peste Bătrîn, care zăcea întins, cu brațele larg deschise și cu un mîner alb, de os, ieșind în evidență pe paltonul ponosit. Bastonul se rostogolise în apropiere și am început să mă firăsc în direcția lui. Cădea o ploaie ușoară și din depărtare se auzeau strigăte și zgomote de motoare. Convoiul lui Mallon se

punea în mișcare. Cîștigase. Și Gunoierul cîștigase. Bătrînul încercase ceva, dar nu fusese de-ajuns. Dacă aş putea ajunge la baston și să lovesc măcar o dată...

Gunoierul privi în jos spre Bătrîn, se aplecă, smulse cuțitul, îl șterse de pantaloni, după care își sălță briul ca să-l bage în teacă. Am simțit bastonul, neted și greu în palmă; l-am apucat strîns și m-am ridicat, după care am așteptat pînă s-a întors Gunoierul și l-am izbit în creștetul capului din toate puterile...

Credeam că Bătrînul murise, cînd l-am văzut clipind. Trăsăturile i se relaxaseră, pielea îi era întinsă și părea că își găsisese liniștea. I-am apucat una din mîinile noduroase și i-am frecat-o. Era rece ca a unui înecat.

"M-ai așteptat, Bătrîne?" l-am întrebat prosteste. Își mișcă puțin capul și mă privi, după care încercă să vorbească. Mi-am apropiat urechea de gura lui.

"Mămica... mi-a spus ... să te aștept. A spus ... că o să vii... cîndva, înapoi..."

Am simțit un nod în gît.

Ceva s-a rupt în mine și a început să curgă ca metalul topit. Simțeam că ochii mi se umezesc, și nu din cauza ploii. Am privit chipul bătrînului și pentru o clipă mi s-a părut că i se suprapune o altă față, mică și rotundă.

Încearca din nou să vorbească. M-am aplecat spre el.

"Am ... fost ... un copil ... bun ... tăticele?" Apoi ochii i s-au închis.

Am stat nemișcat multă vreme, privindu-i chipul împietrit, după care i-am încrucișat brațele pe piept și m-am ridicat.

"Ai fost mai mult decît un copil bun, Timmy," am spus. "Ai fost un adevărat bărbat."

IX

Costumul albastru mi se udase de tot și se murdărise cu noroi, plus cîțiva stropi din substanța folosită de Gunoier drept creier; mai aveam însă vulturii de aur pe umeri.

Paznicul garajului nu s-a uitat la mine, ci la vulturi. M-am îndreptat spre un Bentley mare și negru, model 1979, după conservatorismul aripilor din spate, cam de o jumătate de metru înălțime.

Am smucit ușa. Rezervorul de benzină arăta pe trei sferturi plin. Am deschis bordul și n-am găsit nimic înăuntru, dar după aceea mi-am dat seama că nici n-avea ce să caute lângă șofer. Ușa din spate avea pe interior un toc negru de piele grosolan argăsită, fixat cu șuruburi în pielea fină gri-deschis a tapițeriei, cu un mâner de pistol îțindu-se simetric cu cel de pe ușa de vizavi, iar în spatele scaunului șoferului atârna în niște curele o armă cu raze, de calibru mare. Proprietarul Bentley-ului suferea precis de lipsă de siguranță. Am scos unul din pistoale și l-am aruncat pe banchetă, lângă șofer, după care m-am lăsat să alunec în spatele volanului. Paznicul a holbat ochii, văzându-mă cum îmi fixează brațul stâng în poală și cum mă întorc să închid ușa. Am răsucit cheia în contact și motorul a început să duduie încetșor. O apăsare pe manetă și două conuri reci de lumină au străpuns perdelele de ploaie din fața ieșirii.

În sfișit, paznicul s-a decis să-și caște gura și să spună ceva, însă n-aveam timp de conversație. Am accelerat în noapte, îndreptându-mă spre poartă, pe aleea pietruită. Lui Mallon îi mersese totul din plin până acum, dar poate nu era prea târziu.

Doi paznici, arătând ca vai de ei în foile de cort negre și ude leorcă, s-au apropiat de mașină. Unul s-a uitat la mine și a schițat cu întîrziere un "Pentru onor, ar... ma". Am dat să apăs pe accelerație când al doilea i-a zis ceva și primul a încercat să îndrepte arma spre mine. Apucînd cu dreapta pistolul, am tras prin sticlă, i-am dat drumul, am înhățat volanul și am pornit-o ca din pușcă spre oraș. În urmă am mai auzit o împușcătură, dar nu sînt sigur.

Am luat-o pe scurtătură, un drum cu hîrtoape, pe lângă rîu, care mă scutura groaznic; asta mi-a permis totuși să reduc din distanța față de mașinile din coloana lui Mallon, ale căror lumini le vedeam în paralel cu mine, la un kilometru înaintea, pe drumul din nordul orașului. Mai aveam doar cîteva sute de metri pînă la gardul din jurul bazei cînd s-a rupt un arc de la mașină și m-am trezit în șanț. Pe moment am respirat adînc, încercînd să scap de moleșeala ce mă învăluia încet, dar sigur. Brațul îmi pulsa de parcă ar fi fost amputat. Aveam nevoie de puțină odihnă...

Un sunet m-a făcut să sar în sus, ca o domnișoară bătrînă care simte miros de trabuc în

dormitor: era duduitul mașinilor grele ale lui Mallon, apropiindu-se.

Am ieșit din mașină și am luat-o la pas peste cîmp, susținîndu-mi brațul rupt cu cel bun, într-o încercare zadarnică de a micșora durerea. Aveam șanse foarte mici, dar dacă Mallon ajungea înaintea mea la obiectiv, precis coborau la zero.

Înspre răsărit cerul începuse să devină cenușiu, lăsînd să se întrevadă la vreo sută de metri contururile stîlpilor de la poartă, cu reflectoarele defecte.

Huruitul motoarelor devenise mai puternic, amestecîndu-se cu strigăte, cu făcîntul unei arme automate calibrul 9 mm, cu bubuitul unei arme mai grele și cu zgomotul de zidărie ce se prăbușește. Mallon își plimba noua jucărie printre clădirile și oamenii care aveau proasta inspirație să-i stea în drum.

Am ajuns la poartă și am trecut peste încâlceala de sîrme, îndreptîndu-mă spre rampa centrală de lansare. Nu mai puteam alerga, plăcile de beton îmi dansau parcă sub tălpi, încît abia mă țineam pe picioare. Mai trebuia să mă vadă careva din convoi și să deschidă focul.

Huu! huuu! huuu!-ul robotului de luptă mă făcu să tresar. Cei doi ochi roșii clipiră și se ațintiră asupra mea. M-am uitat în spate și am văzut mașinile din coloană masate în jurul porții, lăsînd un culoar luminat de farurile puternice ale robotului lui Mallon, care se apropia încet, clipind din luminile de direcție roșii, albe și verzi, ca un pom de Crăciun, cu un ochi ciclopic incandescent în vîrf.

Huu! huuu! huuu!-ul răsună din nou, mai aproape. Am înșfăcat discul de plastic din buzunar, ca și cum ar fi devenit mai activ dacă îl țineam în mînă. Nu știam dacă Micul Căpcăun fusese programat să mă considere prieten sau nu și exista un singur mod de a afla răspuns la întrebare. Încă nu era prea târziu să o iau la fugă; Mallon putea trage, dar putea și să mă cruțe. L-aș fi putut convinge că, în doi, putem obține dublu; ulterior, după ce ar fi murit...

Nu mă gîndeam cu adevărat la o asemenea variantă, era o străfulgerare de moment trecîndu-mi prin minte în clipe de criză, cînd timpul curge parcă mai încet. E greu să fii erou cu oase rupte ce se freacă unul de altul, însă pentru ceea ce

voiam eu, nu aveam nevoie de curaj. Eram un vierme uman lipsit de apărare, strivit pe jumătate, dar care încă mișcă, prins la mijloc într-o luptă de titani din oțel cromat.

Știam însă ce am de făcut.

Căpcăunul, cel Mic se îndrepta hotărât spre mine și i-am ieșit înaintea.

La douăzeci de metri s-a oprit, mare cât o casă. Știam că nu mai are muniție pentru armele de calibru mare, încât nu era cu mult mai periculos decât un fermier cu o pușcă de vânătoare.

Pentru mine însă, o pușcă de vânătoare era destul.

Placa de beton îmi vibră sub picioare, parcă de nerăbdare, în timp ce Căpcăunul se găndea, fixându-mă cu ochii săi de raze infraroșii. Apoi turelele pivotară, ridicându-se deasupra capului meu ca o binecuvântare și ațintindu-se în direcția intrării. Robotul mă recunoscu.

Privind spre inamic, am văzut că Marele Căpcăun se apropiase simțitor, înălțându-se gigantic deasupra mașinilor din escortă, ca o planetă între sateliți. Lângă mine, turelele Micului Căpcăun, cu armele descărcate ce îl ținuseră douăzeci de ani la respect pe Mallon și pe hoitarii lui, se îndreptau asupra țintei.

Zgomotul motoarelor devenise asurzitor. Nu mi-am dat seama că se trage asupra mea pînă n-am văzut sărind așchii din plăcile de beton din stînga și n-am auzit suierul ricoșeurilor.

Era timpul să o iau din loc. M-am apropiat de robot, am inhalat mirosul de eter și ozon, am găsit mînerul pentru urcare și m-am tras cu greu spre placa de intrare. Deasupra am auzit izbîturile și țiuiturile gloanțelor. Cineva mă luase la ochi.

Brațul rupt îmi afirma ca o scîndură prinsă în cuie, însă nu simțeam durerea. Ușa era întredeschisă, am apăsător pe manetă și s-a deschis larg, dar nu s-au aprins nici un fel de becuri care să mă întîmpine. Pesemne arseseră de mult. Mi-am dat drumul înăuntru și am reușit să ajung în cabina de comandă, mai strîmtă decât cea a unităților Mark III și, pe deasupra, ocupată.

În lumina de un verde stins a panoului de control, mortul era aplecat peste comenzi, cu o mîină uscată, într-o mînușă neagră, strîngînd maneta centrală. Era îmbrăcat într-un costum termal de protecție, pentru infanteriști, pe cap avea o cască

antișoc, iar un picior îi era prins și răsucit aproape complet în jurul unei pedale.

Picioarul îi fusese rupt înainte de a muri. Trebuie că și-l prinsese în pedală și îl răsucise în așa fel încît durerea să nu-l lase să adoarmă. Și totuși, somnul de veci venise. M-am aplecat să-i văd chipul. Trăsăturile mumificate îi păstrau anonimatul în moarte, însă mustața stufoasă și roșcată era de-ajuns ca să-l recunosc.

"Hello, Mac," am spus. "Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, dar am fost reținut."

M-am strecurat în scaunul copilotului și am acționat circuitele de urmărire în infraroșu. Ecranul cu diagonala de douăzeci de centimetri s-a luminat, evidențînd robotul dușman care tocmai depășise intrarea, la trei sute de metri distanță, tîrînd după el o bucată de lanț ruginit, de parcă ar fi transportat tineri căsătorii în călătorie de nuntă. Am pus mîna pe maneta de pornire. "O să conduc eu de-acum, Mac, bine?" Am mișcat maneta și mîna mortului s-a mișcat o dată cu ea.

"În ordine. Conducem amîndoi."

Am apăsător o serie de butoane și comutatoare, anulînd comenzile anterioare de reacție automată. Își făcuseră datoria cu vîrf și îndesat timp de optzeci de ani, dar era cazul să introducem un pic de strategie umană. Lângă mine, Mac dădu răbdător din cap. Îmi dădea dreptate. Pe ecran am urmărit trasoarele. Trebuie că Mallon era foarte încîntat să mă toace cu încărcături care explodau la atingere, dar pentru mine asta nu însemna nimic. A, dacă obosea și îi venea în minte să utilizeze armele grele, atunci lucrurile s-ar fi schimbat, bineînțeles.

Am pus aparatul în mișcare și am dat repede înapoi. Mallon m-a urmărit cîțiva metri cu trasoarele, apoi s-a oprit. Am pivotat, mi-am aprins farurile și am pornit în viteză spre poziția pe care mi-o alesesem în cîmp, unde am întors și l-am așteptat; trecuse cam multă vreme de cînd se găsisse la comenzile unei unități robot de luptă, încît se baza mai mult pe aparatul automat și mai puțin pe control manual. N-aveam armament greu, însă pușcoacele mele erau încă bune. Am programat minutul calibrul 4 mm, cu proiectile solide, în direcția farului central al lui Mallon și am apăsător butonul FOC. A urmat un suierat asurzitor dinspre magazia de muniție cu alimentare rapidă și lumina orbitoare alb-albăstruie din partea superioară a

robotului s-a stins. Sistemele de apărare ale unei unități automate de luptă pot opri totul în afara proiectilelor atomice, pot anihila o rachetă balistică la optzeci de kilometri în stratosferă, pot distruge un ținut întreg cu mortierele, dar pușco-ciul meu cu alice i-a scos ochiul prin foc din imediată apropiere.

Am deconectat motorul și am așteptat în tăcere. Mallon se opri. Mi-l imaginam lovind ecranele stinse, apăsând comenzi și înjurând. Trebuie că era derutat și că se întreba ce se întâmplase. Fără faruri, îi rămânea radarul, nu prea sensibil la distanța asta, incapabil de a evidenția detalii.

Priveam panoul. O lumină chihlimbarie începu să clipească. Radarul lui Mallon era orientat asupra mea.

Porni și se opri din nou; nu se putea decide. Am apăsat o manetă, în dreptul comenzilor a coborât un panou blindat suplimentar, apoi am strâns din dinți și am așteptat. Mișcarea următoare era a lui Mallon și se cam enervase.

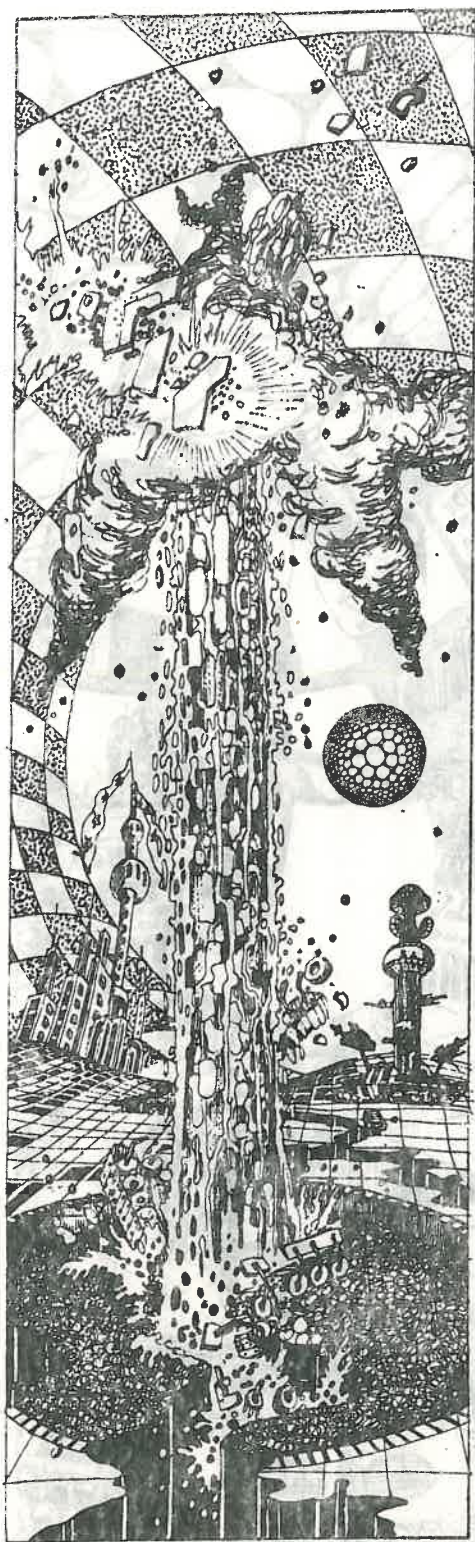
Semnale purpurii de pericol porniră să pulseze pe ecran și m-am clătinat datorită reculului, în timp ce rachetele mele de interceptie le-au anihilat pe cele lansate de Mallon asupra mea, detonându-le în incandescență deasupra fișiei betonate dintre noi. Ecranele mi s-au albit, apoi s-au înnegrit parcă, trecând pe imagine alb-negru, iar urechile îmi țiuiau de parcă aveau viespi în spatele timpanelor.

Liniștea bruscă ce a urmat îmi sugera un seif cu ușa închisă. M-am lăsat pe spate, simțindu-mă ca și Quasimodo după o plimbare cu clopotul. Ecranele pâlpiră iar și l-am putut vedea pe Mallon, nemișcat în orbirea-i aproape completă. Pe ecranul său radar mă vedea ca pe silueta unui deal; se întreba, probabil, de ce nu i-am răspuns cu alte rachete, de ce nu m-am întors să fug, de ce ... de ce...

Clătînindu-se, o porni spre mine. Am așteptat puțin, după care m-am retras încet. Acceleră, apropiindu-se cu intenția ca milisecunda de reacție a instalațiilor mele de protecție să fie insuficientă la următoarea lui salvă. Am dat din nou înapoi, lăsându-l să se apropie, dar nu prea repede...

Mallon nu mai avu răbdare și deschise foc combinat, cu armele de calibru 9 milimetri, cu automatele grele și cu rachetele. Am rezistat cu

greu, urmărind ecranele. Distanța între noi se nișora treptat: o sută de metri, nouăzeci, optzeci... Gura deschisă a silozului se căsca acum în calea lui Mallon, însă el nu avea cum să o vadă. Uriașul său robot înainta pe șenile, trăgând cu toate armele, gata să mă facă fărîme. Ezită o clipă pe buza gropii de o sută de metri adîncime și douăzeci de metri diametru, de parcă ar fi simțit că e în primejdie, după care accelera.

L-am văzut clătîindu-se, aplecîndu-se înainte și spărgînd betonul pistei cu lovituri de tun. Cînd a încercat să dea înapoi a fost prea tîrziu, șenilele scofînd zadarnic nori de scînteii. O clipă rămase în echilibru, apoi lunecă la vale, ca un vas ce se scufundă, trăgînd în continuare în pereții ce-l înconjurau în drum spre Iad. Totul s-a terminat brusc. Un nor de praf clocoti o clipă, după care dispăru, supt de schimbul de aer de la gura rampei subterane de lansare, în timp ce pămîntul se cutremură pînă în rărunchi în urma izbiturii.

X

Ușile de acces spre rampa centrală de lansare sînt plăci blindate din aliaj de crom, douăzeci de centimetri grosime și trei metri înălțime, puțînd crea probleme chiar și unei unități automate de luptă; în fața cartelei mele magnetice au glisat lateral, ca draperiile de la duș, lăsîndu-mă să pătrund într-o încăpere unde optzeci de ani de tăcere te apăsau ca lințoliul negru de pe un coșciug. Aerul era totuși proaspăt, iar dalele de piatră - strălucitor de curate; într-un cuvînt, inima Centrului Aerospațial funcționa perfect.

Pe panoul central din buncărul de comandă licăreau nouă rînduri de luminițe verzi, sub care o inscripție cu litere roșii anunța: PREGĂTIT PENTRU LANSARE. În stînga, cu treizeci de centimetri mai jos, marea manetă albă era deblocată. În dreapta, o lumină roșie intermitentă pe monitor arăta că ușile de protecție se deschid.

Am coborît cu liftul pînă la nivelul K, de unde am luat-o de-a lungul platformei metalice care înconjură nava spre intrarea în punctul de comandă al expediției. Pe dreapta erau trei instalații de stază goale, ce cablurile adiacente încurcate pe jos. În stînga erau capacele sigilate sub care zstep-

tau Day, Macy, Cruciani și Plack. M-am apropiat și am privit cadranele, pe care indicatoare subțiri ca firul de păr tremurau în ritmul unor bătăi lente de inimă.

Toți trăiau.

Am părăsit nava, asigurându-mă de închiderea etanșă a ușilor interioare și exterioare. Când am ajuns în buncărul de comandă, pe ecranul monitorului apăreau inscripția GATA DE LANSARE. Am studiat cronograful, l-am programat și m-am întors spre ecranul de control, simțind maneta netedă și rece în palmă. Un sunet ușor a însoțit deplasarea ei în poziția LANSARE, după care brațul roșu al cronografului își începu tic-tacul în tăcere.

Robotul mă aștepta afară. După ce am ajuns la turnul de observație, am urcat pe o platformă și am privit spre apus, unde culorile răsăritului de soare tocmai îmbrățișau contururile palatului.

Îmi lăsasem brațul, prins în atele și bandajate, să se odihnească pe balustrada balconului, întors cu fața spre vale și spre oraș, în spatele căruia se întindea câmpia și Centrul Aerospațial; acolo aștepta Prometeu.

"Se întâmplă ceva," zise Renada. Am luat binoclul și am privit cum glisau ușile exterioare ale rampei centrale de lansare.

"Iese fum," adăugă Renada.

"Nu-i nimic, sînt doar gazele de compresie care sînt evacuate."

Mi-am privit ceasul. "Încă un minut, două și omul va face cel mai grandios pas din istorie."

"Ce-o să găsească acolo?"

Am clătinat din cap "Homo Terra Firma nici nu poate concepe ce-l așteaptă pe Homo Astra."

"Vor fi plecați douăzeci de ani. E mult de așteptat."

"O să încercăm să le construim împreună o lume pe cînd se vor întoarce. Nu cred că vom avea timp să ne plictisim."

"Privește!" mă strînse Renada de brațul sănătos. O siluetă argintie, uriașă chiar de la cca cîțiva kilometri unde ne găseam, se înălță încet din pămînt, împinsă parcă de o sferă strălucitoare de foc alb. În continuare veni sunetul, un tunet care îmi pătrunse în oase și făcu să vibreze balustrada. Sfera de foc se transformă într-o coloană alb-argintie, cu astronava în echilibru în vârful ei. Apoi coloana se desprinsese de sol, se ridică tot mai sus, tot mai sus...

Am simțit mîna Renadei căutînd-o pe a mea. I-am strîns-o puternic, uitîndu-ne cum Prometeu ducea în ceruri darul de foc al omului.

Traducere de L. L. C.

În curînd, în Paradox:

Philip J. Farmer - PĂZIȚI-VĂ DE COPACI I
Dănuț Ungureanu - DRAGOSTEA LA CĂPUȘE
Peter Carey - PLĂCERI EXOTICE
Costel Baboș - REZERVAȚIA
Dușan Baiski - CREMATORIUL
Daniel Martinange - STĂPÎNII LUMII

M O N I T O R

Încă de la începutul anului trecut, iubitorii împătimiti ai literaturii SF au putut constata, cu satisfacție, că numeroase publicații specializate în science fiction vin în întâmpinarea dorințelor lor. De unde pînă nu demult trebuiau să se mulțumească, an de an, doar cu Almanahul Anticipația și două-trei volume în librării, în toamna anului trecut, la a douăzecea Convenție națională de science fiction, cel puțin zece publicații SF își disputau simpatia fanilor.

Apetitul acestora nu a scăzut. Sîntem convinși că literatura SF are un public constant și fidel. Există și autori talentați, există și zeci, sute de volume care așteaptă să fie traduse, există chiar și editori entuziaști. Dar drumul pe care trebuie să-l parcurgă un manuscris pentru ca, transformat în pagină de revistă, să ajungă în mîinile cititorilor, e lung și presărat, ca în poveste, cu multe pericole. Necazurile sînt de-acum cunoscute: prețul hîrtiei a crescut amețitor, al manoperei tipografice la fel, difuzarea nu prea funcționează etc. Cu toate acestea, constatăm - spre bucuria noastră și, desigur, a dumneavoastră - că majoritatea publicațiilor SF rezistă pe baricade, chiar dacă unele au fost nevoite să-și modifice formatul, numărul de pagini, ritmul de apariție și - vai! - prețul.

Știm că pasionații literaturii SF doresc să aibă cit mai multe din publicațiile care apar - dacă se poate, chiar pe toate! De aceea, vom face în continuare o trecere în revistă a acestor publicații, apărute în intervalul ianuarie 1990 - martie 1991, pentru a ne putea orienta în cunoștință de cauză.

ORION - supliment al caietului program al Teatrului Liric Craiova. Redactori: Mihai Dușescu, Dragoș Vasilescu. Format: A4 (210x297 mm); 32 pagini, cu ilustrații. Numărul 1/1990 (serie nouă) cuprinde povestiri de Dănuț Ungureanu, Mircea Liviu Goga, Victor Martin, Liuben Dilov, Gregg Chamberlain, interviuri, "istorii neelucidate" și un grupaj consistent de benzi desenate. Este primul număr al unei publicații de SF apărut după decembrie 1989. Publicația însăși a apărut (trimestrial, 32 pagini format A3) și anterior acestei date; a dispărut însă, spre regretul nostru, o dată cu acest număr 1/90. Prețul unui exemplar: 10 lei.

467 - Editor: SFVA, Craiova. Redactori: Viorel Pîrligras, Daniel Cristian Dumitru, Dodo Niță. Format: 13x20 cm. Este prima publicație SF nou apărută în 1990. Dorește să continue vechea Colecție "Povestiri științifico-fantastice", de care amintește prin format, număr de pagini și tehnoredactare. De

altfel, chiar denumirea publicației, 467, face referire la legendara Colecție care și-a încetat apariția în aprilie 1974, la nr. 466.

Înțiul număr al revistei (32 pagini cu ilustrații, coperta color) este datat aprilie 1990 și cuprinde prima parte a romanului Paraziții Leului de Francis Carsac. Romanul continuă în numerele 2 și 3 și este încheiat într-un număr triplu (4, 5, 6). În 1991 apare un număr sextuplu (7-12), de 160 pagini, care, avînd ca referință un ritm de apariție lunar (ideal) - acoperă perioada pînă în martie 1991 inclusiv. Acest adevărat volum cuprinde romanul lui Daniel Cristian Dumitru Săptămîna orbilor și povestirile Moartea Pămîntului și Xipehuzii de J. H. Rosny Aîne, urmate de parodia Xipehuzii! a lui Mircea Liviu Goga.

Subintitulată Colecția romanelor SF, se pare că revista 467 a optat pentru formula unor numere multiple, incluzînd texte complete (romane sau grupaje de povestiri). Este o revistă plină de vitalitate, cu un binemeritat succes de public. Prețul unui exemplar "simplu": 5 lei. Numărul 7-12 costă, așadar, 30 lei.

IRIS SF - Editor: Iris, București. Redactori: Sorin Ștefănescu, Mihnea Columbeanu. Format: 14,5x20 cm. Revista a fost semnalată în Paradox nr. 1, sub denumirea de Science Fiction Serial. Primele 5 fascicule (32 pagini, coperta în 2 culori) publică, în serial, romanul Febra, de Serge Brussolo. Numerele 6 (64 pagini), 7 și 8 (cite 32 pagini) ne prezintă un alt roman al lui Serge Brussolo, Mîncătorii de ziduri, alături de rubrica Enigmele Terrei, susținută de Mihnea Columbeanu. Credem în tenacitatea celor ce realizează această broșură; așteptăm noile apariții. Prețul unui exemplar (pentru nr. 7 și 8) : 20 lei.

COLECȚIA POVESTIRI INSOLITE - Editor: Solștițiu, Satu Mare. Redactor responsabil: Bogdan Ciurică. Format: 12x16 cm; 32 pagini, coperta în 3 culori. Primul număr al colecției ne prezintă povestirea Atunci, înainte de cuvinte, de Constantin Cozmiuc. Cînd aproape ne pierdusem speranțele, iată că apare nr. 2, cuprinzînd povestirea lui A. E. Van Vogt Monstrul și prima parte a povestirii În afara timpului, de Hazel Heald. Asta ne face să așteptăm încrezători (și nerăbdători) nr. 3! Prețul: 5 lei.

ANTICIPAȚIA - COLECȚIA DE POVESTIRI SF - Editor: Știință și tehnică, București. Redactor șef: Ioan Eremia Albescu; responsabilul colecției: Viorica Podină; consultant literar: Cristian Tudor Popescu. Format: 17,5x25 cm; 32 pagini, cu ilustrații, 2 culori.

O altă continuatoare a Colecției "Povestiri SF", sub patronajul vechiului editor. Macheta copertei este cea din primii ani ai fostei colecții, iar numerotarea fasciculelor începe cu ... 467! Deși beneficiază de o echipă redacțională puternică, de "suportul logistic" al revistei Știință și tehnică, de experiența Almanahurilor Anticipația și (cel puțin în virtutea tradiției) de cititorii (și autorii) acestora, colecția Anticipația nu reușește să-și intre în ritm. Lansată în mai 1990 și propunându-și să apară de două ori pe lună, revista totalizează, în martie 1991, doar șase apariții (numerele 467-472).

Îngrijită ca prezentare, cu texte bine alese, Anticipația ne oferă, în serial, romanul Sfinșitul copilăriei, de Arthur C. Clarke, alături de povestiri semnate de Gh. Păun, Cristian Lăzărescu, Lucian Merișca, Horia Aramă, Silviu Genescu, Ștefan Ghidoveanu, Dorin Feșteu, Marian Truță, Sorin F. Popa, Dimitrie Lupu, Camil Baciuc, Ovidiu Bufnilă, Ovidiu Petcu, Tudor Negoită, Adrian Rogoz, George Ceaușu, Pierfrancesco Prosperi, Mircea Șerbănescu. Prețul unui exemplar (nr. 472): 10 lei.

ALFA - Editor: Alfa, Codlea. Colegiul de redacție: Sergiu Someșan (redactor șef), Marin Dumitru (redactor șef adjunct), Marius Buhociu (secretar de redacție), Felicia Bruja, Vasile Negruș, Aurel Păduraru, Maria-Ioana Someșan. Format: 14,5 x 20 cm; 32 pagini, cu ilustrații; coperta în 2 culori. În primul număr, găsim povestiri de Robert Sheckley, James Gunn, Herbert W. Franke, Mircea Popa, Sergiu Someșan. Aflăm că au apărut încă trei fascicule care, din păcate, nu ne-au parvenit încă. Prețul unui exemplar: 10 lei.

CLUBUL SF - Editor: Labirint, București. Redactor: Constantina Paligora. Format: 13 x 20 cm; 32 pagini; coperta color.

Și această serie amintește de vechea Colecție prin format, număr de pagini și, la ultimele apariții, copertile semnate de Victor Wegemann. Broșurile cuprind proză scurtă de calitate, aparținând unor autori români. După ce în toamna trecută consemnam fascicula cu nr. 6, colecția și-a încetat (sperăm că temporar) apariția. Primele șase numere: 01 - Dănuț Ungureanu, Din nou acasă; 02 - Augustin Corneliu Giagim și Constantina Paligora, Hoțul de amintiri; 03 - George Anania și Romulus Bărbulescu, Război contra Sfinxului; 04 - Cătălin Ionescu, Lucirile deșertului; 05 - Mircea Liviu Goga, Crucea Sudului; 06 - Eugen Ștefan Lenghel, Insula de ceară. Prețul unui exemplar: 10 lei.

SOLITON - [Editor: Club D, București] Director: Serghei Mesaroș; redactor șef: Mihaela Petrescu. Format: 17 x 23 cm; 32 pagini, coperta color.

Un prim număr, purtând pe copertă doar sigla SF, alături de titlurile și autorii povestirilor din sumar, însoțite de mențiunea Suptiment Club D, cuprinde Regii nisipurilor, de George R. R. Martin și

Jupiter Cinci, de Arthur C. Clarke, texte preluate din Almanahul Anticipația 1984, fără a se menționa sursa și autorii traducerilor. Prețul: 12 lei. Al doilea fascicul (și primul sub denumirea Soliton) cuprinde povestirea Elric la sfârșitul timpului, de Michael Moorcock. Prețul: 19 lei.

STAR TRAFIC - Editor: Star Trafic - SF - Est, Craiova. Director: Ion Ilie Iosif; colectivul de redacție: Victoria Cerăceanu (secretar de redacție), Ion Ilie Iosif (coordonator), Ion Lascu, Alexandru Mircnov.

Numărul 1 (format A3, 12 pagini), cuprinde povestiri de Liviu Paciugă, Nicolae Constantinescu, Victor Martin, Liuben Dilov, Jean - Pierre Andrevon, alături de esuri, știință popularizată, fenomene enigmatice, umor. Prețul: 6 lei.

Numărul 2-3 (format: 24 x 34 cm, 40 pagini cu ilustrații, coperta color) include proză de Aurel Cărășel, Mihai Tiberiu, Dănuț Ivănescu, Kurt Vonnegut jr., Viaceslav Kuprianov, Arkadi și Boris Strugațki, Nathalie Henneberg, M. Ciudakova. Prețul: 25 lei. Și această revistă datează din toamna trecută. Prin conținutul său bogat, ne determină să-i dorim reapariția.

STRING - Editor: Baricada, București. Colectivul de redacție: Mihaela Muraru-Mândrea (redactor șef), Mihai Bădescu (secretar general de redacție), Romulus Bărbulescu (redactor literar), Florin Munteanu (redactor științific), Călin Popovici (prezentarea grafică).

Revista cuprinde, în proporții apropiate, atât proză SF cât și știință popularizată, cazuri neelucidate. În primul număr (format A4, 48 pagini cu ilustrații, coperta color, prețul: 22 lei), aflăm povestiri de Mihai Răuță, Horia Aramă, Romulus Bărbulescu și George Anania, Arthur C. Clarke, Brian Aldiss, Isaac Asimov, Ph. J. Farmer, Harlan Ellison.

În nr. 2 (format: 16 x 24 cm, 96 pagini cu ilustrații, coperta color, prețul: 25 lei), secțiunea de proză SF o alcătuiesc Adrian Ionescu, G. Anania și R. Bărbulescu, Gustav Meyrink, A. C. Clarke, Harlan Ellison, Joe Haaldeman. Sumarul consistent, prezentarea grafică îngrijită ne fac să regretăm că nici această revistă (tot din toamna trecută) nu a mai apărut.

ALFA SF - [Editor: revista Alfa, Deva.] Director: Mircea Buza; redactor șef: Mihaela Făgeț; redactor: Gianina Medre; secretar de redacție: Camelia Ilea. Format: A4; 20 pagini. Cuprinde proze SF de Ray Bradbury, Radu Bot (nr. 1), J. G. Betancourt, Ray Bradbury, Julio Cortazar, Adrian Cojanu (nr. 2), Robert Silverberg, Richard Matheson, Barry N. Malzberg, George Langelaan, Philippe Curval, Ionei M. Benta (nr. 3), alături de istorii enigmatice și cuvinte încrucișate. Prețul unui exemplar: 15 lei.

(continuare pe coperta III)

CABINETUL DE CIUDĂȚENII

Vindecător și profet

Învierea lui Lazăr

Într-una din serile anilor trecuți, la televiziunea iugoslavă a putut fi urmărit un film despre cetățeanul indian Sai Baba, un om ce vindecă boli, alungă dureri, împacă religii, un om care efectiv șochează prin incredibilele sale calități paranormale.

Sînt cercetători care trăiesc ani de zile în apropierea lui Sai Baba, urmărind și notînd ceea ce face, ceea ce spune, în speranța că măcar pe această cale, a observației directe, vor putea descifra marea enigmă a celui ce din nimic face praf (în sensul propriu) și nu numai.

Iată una din mărturiile lui Howard Murphet, care și-a petrecut mai mult de un an lîngă proorocul indian: "Dr. D. S. Chander, chirurg stomatolog din Bangalore, mi-a povestit că a suferit de dureri cumplite din pricina pietrei la fiere. Medicul său i-a zis că operația este inevitabilă. Dr. Chander s-a dus la Sai Baba, care, în glumă, i-a spus: - Voi, chirurgii, nu vă puteți gîndi la altceva decît la cuțite și furculițe. După care a creat (s.n.) praful numit vibhuti și l-a îndemnat pe stomatolog să-l înghită zilnic amestecat în apă. Durerile au dispărut rapid și n-a mai fost nevoie de nici o intervenție chirurgicală..."

Dar iată un alt caz, povestit de același Howard Murphet:

"... T. N. Nataraian din Ernakulu, Karalan, a orbit de ochiul stîng. Doi specialiști din Bangalore i-au spus că ochiul bolnav nu se poate salva și, cu atît mai mult, boala va cuprinde cu siguranță și ochiul celălalt. Întrucît Nataraian era pe deasupra și taximetrist, diagnosticul medical l-a afectat foarte mult... A pornit spre Putapatha ... Într-o dimineață a fost chemat în camera lui Sai Baba. Printr-o mișcare de mînă, Sai Baba a materializat (s. n.) o sticlucă din care a scuturat în ochiul bolnav cîteva picături. În vreme ce lichidul ardea și stimula ochiul, Sai Baba îl liniștea pe omul bolnav: - Nu-ți fă griji, în curînd te vei vindeca. În ziua următoare, Sai Baba a trimis din nou după Nataraian și, de data aceasta, a materializat (s. n.) rudraksha, un soi de talisman făcut din bobîțele unui pom ce crește în Himalaya. I l-a dat și i-a spus cum să-l folosească. Ultima dată am auzit de Nataraian cu zece ani mai tîrziu. Cu ochii nu mai avea nici un fel de probleme..."

Deosebit de fascinant, afirmă iugoslavul Drago Plecko, unul din cei ce s-au aflat în preajma proorocului asiatic, este cazul în care Sai Baba schimbă materia organică, deși fizic se află la o depărtare considerabilă de persoana bolnavă. Nu trebuie susținut - mai zice Drago Plecko - că acest fapt este, din punctul de vedere al științei oficiale, întru totul imposibil. Și aceasta adîncește prăpastia dintre cei care îl consideră

pe Sai Baba stăpînul "celor cinci elemente" și cei care caută o interpretare rațională. Murphet nu ascunde că se află printre primii.

"... Medicii au ajuns la concluzia că sora domnului Dikshit, din Bombay, s-a îmbolnăvit de o tumoră la sîn. Operația a fost fixată pentru întîia zi după sărbători. Aflînd că Sai Baba se va afla pe timpul praznicului prin împrejurimile Anantapurei, Dikshit porni cu sora sa într-acolo pentru a-i cere proorocului sfat și ajutor. Au ajuns dimineața devreme și au așteptat pe o terasă de sticlă pînă și-a terminat Sai Baba îmbăierea de dimineață. Cu toate că nu l-a informat nimeni de motivul vizitei lor, acesta l-a întîmpinat cu cuvintele: - Știu, sora dumneavoastră are cancer la sînul stîng. Operația a fost fixată pentru marța viitoare, însă pînă miercuri ea va fi anulată. În fapt, va fi săvîrșită joi. Eu mă voi afla acolo și totul va fi în regulă. Nu vă faceți griji."

Minuni la ... distanță

"După care, în felu-i caracteristic, a creat vibhuti și i l-a dat bolnavei să-l mănînce. Rămășițele le-a frecat cu putere de partea stîngă a pieptului domnului Dikshit.

Întorcîndu-se la Bombay marți dimineața, Dikshit și-a dus sora la spital abia miercuri. Și, așa cum a prevăzut Sai Baba, intervenția chirurgicală s-a amînat pe joi.

Iar joi, o jumătate de oră după începerea operației, unul dintre medici, un patolog, a ieșit din sala de operație și i-a spus lui Dikshit: - Nu putem găsi tumoarea dovedită de filmul roentgen. În locul ei nu e decît o materie apoasă, nu e nici un semn de cancer. Am înlăturat acest lichid și-l vom îngheța pentru 24 de ore pentru a confirma prin biopsie că e totul curat.

Lucrurile au mers mai departe. Dikshit s-a reîntors miercuri după rezultatele biopsiei. Același patolog l-a informat: - Totul este curat, nu e nici cea mai mică urmă de tumoră. Aceasta a dispărut într-un mod..."

Se impun deci două posibile concluzii: ori diagnosticul a fost greșit, ori s-a ajuns la

vindecarea pe care a anunțat-o Sai Baba. O astfel de vindecare trebuie oare privită prin prisma statisticii, ori trebuie confirmată ideea că și cazurile rare sînt posibile argumente în sprijinul tezei despre o intervenție suprareală?

Așa cum se vorbește despre unele fapte petrecute în locuri sfinte unde se întîmplă vindecări inexplicabile, așa și ceea ce noi numim drept "minuni" nu există.

Și intervențiile lui Sai Baba - spune același Drago Plecko - văzute prin prisma statisticii, sînt foarte rare. Totuși, între el și un loc așa cum este Lourdes există o deosebire categorică. Dacă acceptăm afirmația lui Alexis Carrel, tîmăduirile sale sînt, drept vorbind, posibile, însă în urma accelerării de mii de ori a proceselor biochimice, ceea ce se leagă de încrederea pe care o are bolnavul în puterea locului de pelerinaj, fapt ce pune în mișcare mecanismul auto-vindecării."

Evident, o parte a vindecărilor atribuite lui Sai Baba le putem tîmăci și în felul acesta, însă cum putem explica intervențiile sale la distanță, atunci cînd persoanele bolnave nu știau că una din rudele lor a căutat ajutorul proorocului din Puttapartha?

În afară de aceasta, în mod obișnuit, Sai, direct sau pe ocolite, anunță că-și va întrebuița neobișnuita-i putere într-un anumit caz, lucru care în tîmăduirile din locurile de pelerinaj nu se poate prevedea.

Toate ca toate, însă lucrurile sînt complicate și mai mult de ideea că discipolii proorocului indian aduc drept argumente vindecări de persoane care n-au venit fizic în contact cu Sai Baba și nici n-au trebuit să se ducă într-un loc anumit.

După Murphet, Sai Baba își poate ajuta discipolii și prelungind asupra sa chiar și propriile lor greutatea fizice. Există mai mulți martori ce susțin că acesta a prezentat la un moment dat simptomele evidente ale unui atac cerebral, lucru confirmat și de medicul chemat. În ciuda prognozelor extrem de sumbre, Sai Baba și-a revenit în cîteva ore, spunînd că a preluat asupra sa o insultă deosebit de grea, insultă ce trebuia să-l omoare pe unul dintre

discipolii săi.

Calitățile paranormale ale lui Sai Baba nu pot fi confirmate prin metode obișnuite.

Cineva a afirmat că: "cele mai fine nivele ale materiei corespund celor mai fine nivele ale conștiinței." Ceea ce înseamnă că, teoretic, se poate interveni în cele mai fine nivele ale materiei.

Probabil că totul nu e decât o banală speculație, vor spune scepticii. Tot ce e posibil. Cum tot afit de posibil este și faptul că există unele persoane înzestrate cu anumite însușiri, ceea ce le permite să controleze (prin controlul propriei conștiințe) procesele naturale în faza de început a manifestării lor.

Proorocul și pacea universală

Există în India anumite scrieri extrem de vechi, în care se anunță venirea (după unele calcule, exact în anii noștri) a unui prooroc ce va reuși să instaureze în lume pacea universală. Un prooroc ce va împăca națiunile, culturile și religiile. Un prooroc ce seamănă pînă la identificare cu Sai Baba. Iar dacă citim Cartea Cărților și facem o serie de comparații, acest Sai Baba pare a fi un al doilea... Christos.

Oricum, tot ceea ce se referă la Sai Baba este suficient de răscolitor pentru a pune pe gînduri și pe scepticul ori ateul pursînge. Vom trăi și vom vedea.

NICK D. MURESAN

CLUB ENIGMA - 400

Pentru a ne testa perspicacitatea, comisarul MAIGRET a scos dintr-o urnă 400 de litere și ne-a cerut să formăm cu ele 71 de substantive.

Noi am găsit 60 de substantive proprii, respectiv nume de scriitori SF, și 10 substantive comune.

Dumneavoastră vă rămîne depistarea celui de-al 71-lea cuvînt.

Cu puțină răbdare, cuvintele din listă le puteți regăsi în grilă, scrise de la stînga sau de la dreapta, de sus sau de jos, ori chiar în diagonală. Reperîndu-le și barîndu-le afit în grilă, cit și pe listă, în grilă vă vor rămîne cîteva litere care, citite de sus în jos, vă vor oferi, sperăm, cuvîntul enigmă.

LISTA DE CUVINTE

ABERNATHY; ALDISS; ALLEN;
AMIS; AN; ANDERSON; ANDRE-
VON; ASIMOV; BENFORD;
BRADBURY; BROWN; BRUN-
NER; BRUSSOLO; AX; SUD;
CARR; CHEINISSE; COGSWEL;
CONEY; DAVIS; DEE; DEWEY;
DISCH; DOAR; DOUAY; EV; SOR;
ELGIN; FINNEY; FONTENAY;
FYFE; GARRETT; GIRARDOT;
GOULART; GREEN; GREEN-
BERG; GUIN; GUNN; AS; EST;
NOR; HEINLEIN; HENNEBERG;
HILL; HOUSTON; HUBBARD;
HUBERT; HULL; JEURY; JOR-
GENSON; KERSH; KEYES; KLEIN;
KNIGHT; KOCH; KORNBLUTH;
LAFFERTY; LECIGNE; LEIBER;
LEINSTER; OM; LOCKE; LONG;
MERRIL; MOORE; ZI; LEE; VO-
NARBURG; ZEBROWSKI; MILLER

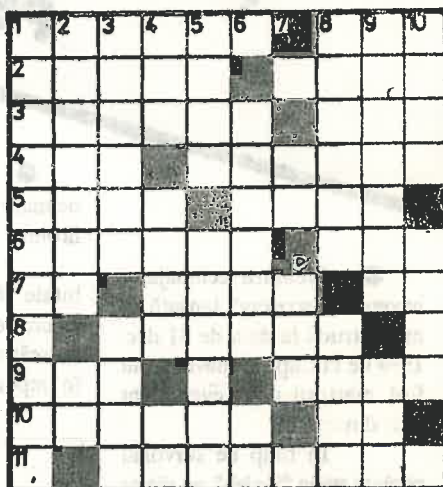
A	N	N	T	Y	L	L	I	H	P	N	I	E	L	K	N	Y	L	O	G
R	B	I	O	H	E	Y	R	U	B	D	A	R	B	E	E	E	L	R	N
D	E	E	E	T	G	N	V	O	M	I	S	A	E	N	W	O	E	T	O
R	M	T	R	L	S	I	O	L	L	U	H	R	N	S	S	B	T	R	V
A	I	E	S	N	N	U	N	C	L	A	G	I	G	S	E	Y	R	A	E
B	L	K	C	N	A	I	O	K	A	N	F	O	U	N	G	R	E	L	R
B	L	C	A	E	I	T	K	E	F	D	C	R	N	E	U	U	B	U	D
U	E	O	R	E	A	E	H	H	F	E	B	E	Z	E	N	E	U	O	N
H	R	L	R	D	N	A	L	Y	E	R	H	R	I	L	N	J	H	G	A
G	R	E	B	N	E	E	R	G	R	S	H	T	U	L	B	N	R	O	K
N	O	S	N	E	G	R	O	J	T	O	E	S	S	I	N	I	E	H	C
S	Y	K	S	O	A	B	F	G	Y	N	Z	T	D	A	E	G	S	R	T
S	R	O	U	M	R	O	R	R	A	O	D	E	O	X	S	U	E	E	T
I	W	C	D	U	N	U	D	S	I	M	A	E	B	D	T	I	Y	B	E
D	E	H	N	T	B	R	L	I	R	R	E	M	N	R	R	N	E	I	R
L	D	N	E	R	O	K	D	N	N	N	S	M	Y	G	O	A	K	E	R
A	E	N	A	F	F	L	I	E	I	W	I	O	E	A	I	W	R	L	A
R	A	N	N	R	R	O	S	L	G	O	V	O	F	R	U	C	S	I	G
Y	O	E	S	A	O	N	C	L	L	R	A	R	Y	O	E	O	E	K	G
V	B	H	O	S	S	G	H	A	E	B	D	E	F	N	V	X	D	L	I

Mozaic... paradoxal

Orizontal: 1) Titan al literaturii s. f., autor al romanelor "Eu, robotul", "Soarele gol" - Scriitor polonez de literatură de anticipație, autorul romanului "Solaris" 2) Cosmonaut sovietic, lansat cu nava Soiuz 6, în anul 1969 - Numele unui cenaclu s. f. din Sibiu și al unei "Biblioteci ... " timișorene 3) "... pentru ultimul Barlington" este titlul unei nuvele din creația lui Dorel Dorian (pl) - Mijloc de eliberare! 4) "... păsării Wandoo", povestire a scriitorului Marcel Luca, publicată în 1982 în revista "Helion" și, mai apoi, în almanahul Anticipația 1984 (neart.) - "Cheia..." se numește volumul publicat de Ovidiu Șurianu în 1965 la Editura Tineretului (neart.) 5) Scris tare pe dos! - Servite la pește 6) Elemente de îmbinare pentru table - Specialiști ai rachetelor 7) Sînt în emisie! - Autor timișorean care alături de Marcel Luca a îngrijit apariția revistei "Paradox", primul fanzin din România (Cornel) - Tras pe margini! 8) "Moartea ... săgeată" este titlul unuia din volumele s. f. ale lui Horia Aramă (neart.) 9) Cunoscutul astronom mexican contemporan, descoperitorul unei noi categorii de galaxii - "... trecutului" se numește una din povestirile lui Ion Hobana (neart.) 10) Un lucru bine realizat - Bogdan Petriceicu 11) Cosmonaut sovietic ce a zburat cu Vostok 3 în 1962.

Vertical: 1) Coborîre pe suprafața Lunii 2) Film din creația lui Andrei Tarkovski, ecranizarea celui mai bun roman s. f. al scriitorului polonez Stanislaw Lem - Introduse în reactor! 3) "Orașele ...", volum ce aparține lui Felix Aderca și a fost publicat pentru prima dată în 1935 (sg) - Localitate în Laos 4) Tip de avion de vînătoare sovietic - Linie laterală de delimitare a terenului - Soiuz 13! 5) Poet, eseist și critic de teatru slovac - Astronaută americană care a murit împreună cu alți șase membri ai echipajului navetei Challenger, 28 ianuarie 1986 6) Cineast amator

timișorean care, împreună cu Mihai Corneliu Donici, a prezentat la Craiova în 1976 "Întîlnirea", primul film s. f. românesc de animație - Treaptă intermediară la Vostok! 7) Mariner 12! - Urgie fără sfîrșit! 8) Plantă erbacee cu frunzele comestibile - Simbolul unei consacrate surse de energie (dar nu pentru rachete) 9) Loc propice unor ascensiuni de anvergură - "Constelația din ...", povestire semnată de Romulus Bărbulescu și George Anania 10) "Sfîrșitul ... oracol" este încă un titlu din creația lui Dorel Dorian (neart., pl) - Despre această zeiță egipteană a naturii fecunde și a maternității, Victor Kernbach ne spune în "Miturile esențiale" că, uneori, simboliza și forța cosmică a luminii.

Dicționar: BER, ERAT, POUN, ONIC, URG.

ADRIAN SCHINDARLI

REZOLVAR: ORIZONTAL: 1) ASIMOV - LEM - 2) SCININ - NOVA - 3) ZILBUI - BER - 4) IAC - COMORI - 5) ERAT - NADRE - 6) NITURI - ASI - 7) IS - SBCU - TS - 8) Z - PASĂRE - 9) ARO - N - GLAS - 10) REUȘIT - BP - 11) E - NIKOLAEV

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ PE GLOB

● Membrii echipajului navei "Discovery", lansată cu multă trudă la data de 31 dec. 1990 de la Cape Canaveral, au fost martorii unui eveniment ieșit din comun.

În timp ce survolau părăsita stație "Skylab", au rămas surprinși constatând că în interiorul acesteia rețeaua de iluminare era în funcțiune. Luându-și inima în dinți, unul din membrii echipajului a ieșit în spațiu și, privind printr-un hublou, a fost spectatorul întrunirii deosebit de animate a unei mulțimi de omuleți verzi ce păreau că sărbătoresc ceva. Uitându-se la ceas, a înțeles: Era Anul Nou. La invitația micușilor extraterestri de a lua și el parte la petrecere, indiscretul pământean a refuzat politicos. Nu-și putea permite să-i viziteze în ținuta pe care o avea.

Ca urmare a celor petrecute, N. A. S. A. a dat de știre că la următoarele misiuni astronautii își vor lua cu ei și costumele de gală. Nu se poate și niciodată cu cine se vor întîlni și, mai ales, cu ce ocazie. (A. C.)

● O știre de ultimă oră ne transmite Cosmicskaia Satelitom:

Echipajul stației orbitale "Mir" a trecut printr-o încercare deosebit de grea. Dar au scăpat cu ușurință: se aflau în imponderabilitate. (A. C.)

● A. A. P. (Asociația Astrologilor Profesioniști), filiala din Golful Persic, anunță predarea la cheie, înainte de termen, a celei mai lungi lunete astrologice din lume, demnă de a figura în Cartea Recordurilor, la loc de cinste. Ocularul acestui ultraperfecționat instrument științific se află amplasat la Babel-Mandeb, iar obiectivul în delta Tigrului (celebrul fluviu antic). Construcția lunetei nu ar fi fost posibilă fără contribuția generoasă a unei importante firme petroliere din zonă, de aceea nici nu miră faptul că, în vederea amortizării rapide a costurilor de producție, în timpul zilei luneta astrologică este folosită drept conductă de petrol. (V. Z.)

● Natura ne mai poate oferi surprize? Putem să spunem cu tărie că da. Iată de ce facem această afirmație:

Un grup de exploratori congolezi a descoperit, în unul din afluenții Amazonului, o specie de broască necunoscută. Aceasta, în loc să emită atât de obișnuitul orăcăit, latră cât se poate de convingător. Ba mai mult, în urma experienței nefaste a unuia dintre membrii grupului, s-a dovedit că mușcă, avînd caninii foarte dezvoltăți.

Oamenii de știință preconizează că această broască va intra încetul cu încetul în cotidian, înlocuind în cele din urmă bătrînul și credinciosul prieten al omului - cîinele. Toate acestea datorită avantajelor pe care le prezintă "uau-uau" - numele științific al acestei specii de brotacee: nu trebuie spălată, nu trebuie pieptănată, nu are pureci, se hrănește singură iar ca adăpost neccsită doar o găleată cu apă. (A. C.)

● Recent, o echipă americană de specialiști în inginerie genetică a reușit, pentru prima dată, o încrucișare între rața sălbatică Siou-Siou și camera video Movie. Beneficiile pe care le-ar fi adus această super-rață economiei Yankee ar fi fost enorme, întrucât rața Siou - Movie era programată a-și petrece vara în Siberia. Ar fi fost, fiindcă, din păcate, acest nou hibrid, plecat înspre reședința de vară, a fost atacat în zbor de ultima cucerire sovietică în același domeniu: vulturul Mig, o tot atît de reușită încrucișare între un vultur siberian și un avion de vînătoare Mig. Potrivit știrilor furnizate de Galax-Press Internațional, guvernele de la Moscova și Washington sînt însă îngrijorate în prezent de apariția în spațiile lor aeriene a fantomaticului dragon Suzuki, ultima descoperire în domeniul ingineriei genetice japoneze. Cu toate eforturile, depuse, dragonul Suzuki nu se lasă nici prins, nici doborât. La Tokyo s-a dezmințit faptul că acest dragon ar fi fost trimis în afara frontierelor arhipelagului, refuzînd totodată să dea publicității detalii privind proveniența componentelor folosite la încrucișare. Totuși, un înalt demnitar nipon, care a ținut să nu i se publice numele, a scăpat informația potrivit căreia la crearea dragonului Suzuki ar fi fost folosite și piese fabricate de concernul Mobra. (D. B.)

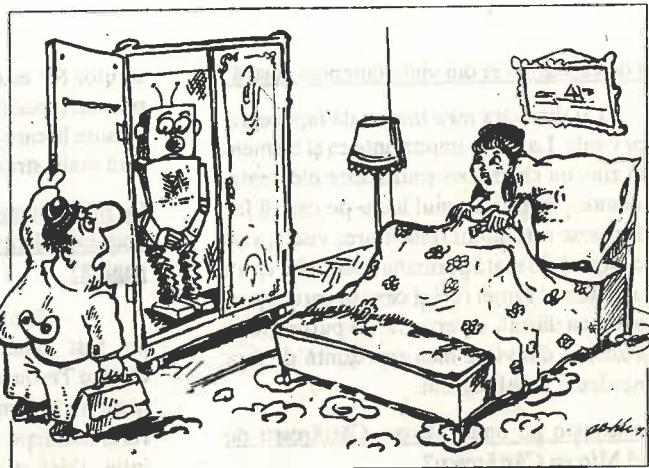
Au consemnat
corespondenții noștri:
DUȘAN BAISKI
ADRIAN CHIFU
VICTOR ZAMCA

● Aflat într-o scurtă vizită în Cetatea Eternă, celebrul scriitor SF Isaac Asimov a fost primit într-o audiență particulară de către Suveranul Pontif. Asimov a declarat ulterior presei că s-a simțit de-a dreptul flatat de subtilele comentarii pe care Papa le-a făcut cu privire la semnificațiile teologice ale Legilor Roboticii. "Comentariile mele privitoare la implicațiile științifice ale celor

10 porunci nu au fost la înălțimea momentului", a mărturisit cu franchețe scriitorul.

Audiența a fost de bun augur - afirmă agențiile de presă - dacă ne gîndim la faptul că cei doi interlocutori au pus bazele unei comuniuni între Legile Roboticii și cele 10 porunci. Deja a fost elaborată și dată publicității prima Poruncă a Roboticii:

SĂ NU PREA ROBOTEȘTI!
(V. Z.)

● În satul Creaza din județul Timiș există o baltă numită de localnici "Balta țigamului", cîndva un loc de unde se extrăgea argilă pentru cărămizi. Pînă aici nimic deosebit. De cîteva luni încoace însă, localnicii (care au mai rămas) sînt terorizați de un monstru, apărut acolo în mod subit. Cunoscutul cercetător științific C. Cadmiuc l-a botezat Nessi de la Creaza. Ce face Nessi? Acționînd numai în zilele cu număr par, monstrul își părăsește vizuina subacvatică și o porneste pe ulițele satului. Este lung de 10,586 m, n-are decît două picioare cu labe de

gîscă de culoare liliachie, cu cîte trei pete albe deasupra și cîte două pe tălpi. Mîinile, în număr de patru, așezate lateral, cu pielea solzoasă, sînt prevăzute cu cîte cincizeci și opt de falange, iar degetele cu cîte opt ventuze și trei gheare. Capul, destul de mic, are în frunte doi ochi deosebit de mari, cu pupile verzi, în formă de octogon.

Din păcate însă, pașnicul Nessi n-a fost văzut pînă acum de nimeni. Se așteaptă cu mari speranțe venirea cercetătorului francez Rideau, cu o bogată experiență în nessologie. (D. B.)

TOT CE Scriu ESTE EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

Interviu cu Mircea Cărtărescu

Cum se desfășoară o zi din viața dumneavoastră?

O zi din viața mea începe de fapt seara, o dată cu visele. La fel de importante ca și elementele unei zile, ba chiar covârșind aceste elemente, sînt elementele nopții. Primul lucru pe care îl fac cînd mă trezesc este să-mi rememorez visele, vise care se continuă pe toată perioada zilei și sînt ca un fel de subsidiar al ramei reci și cenușii care reprezintă viața mea diurnă, exterioară. Aș putea spune că nouă zecimi din viața mea reprezintă de fapt partea nevăzută a aisbergului.

Ce-l deosebește pe omul Mircea Cărtărescu de scriitorul Mircea Cărtărescu?

Absolut totul. Cine mă vede pentru prima dată nu face nici o legătură între imaginea pe care o avea, probabil, despre mine înainte de a mă cunoaște și realitate, de aceea prefer contactele cu publicul strict prin ceea ce scriu. Ca om exterior, fizic și chiar mental nu difer, după părerea mea, de medie, nu am nici un semn al exterior, într-un fel sînt un om fără însușiri.

Credeți că meseria de scriitor SF impune reguli precise?

Nu sînt scriitor SF. Cunosc activitatea acestor scriitori numai din lecturi, lecturi interesante și asidue, în măsura în care SF-ul este un domeniu al imaginației și al imaginarului. Numai în această măsură mă interesează. Ca utopie, ca proiecție într-o lume tehnocratizată și ca descriere a tehnicii viitorului îmi este complet străină. Un

scriitor SF este în definitiv un scriitor. Nu există trăsături specifice ale autorului de literatură SF. În măsura în care există, marile romane SF sînt literatură main-stream.

Ce rol are imaginația? Dar informația? Cum prelucrezi experiența personală și cum o transpuneți în pagină?

Sînt mai multe întrebări aici, dar cred că au fost bine grupate pentru că sînt interconexe. Trebuie să spun de la început că în lecturile mele un loc important îl ocupă lecturile nonliterare, nonficționale, știința, lecturi de istorie a științei, chiar știința popularizată, firește fără formule, cum se spune; prefer însă nivelurile înalte și autori de înaltă specialitate în legătură cu literatura și știința popularizată. Citesc întotdeauna uimit cărțile acestea, uimit de ceea ce aș numi fantasticul existenței, fantasticul natural, fantasticul vieții, care depășește orice imaginație. Un tratat de medicină legală, să spunem, este mai atroce decît orice carte de ficțiune care descrie atrocitatea. O carte despre fizica cuantică, de asemenea, mi se pare mai plină de imaginație, dacă ne gîndim la culorile diferite ale quarcurilor, la acele miresme și stranietăți de care este plină acuma terminologia științifică; fizica cuantică este mai plină de imaginație decît orice roman imaginativ sau decît orice volum de versuri. Întotdeauna am susținut că viața depășește orice închipuire, în toate sensurile ei.

Tot ce scriu este experiență personală.

Nu putem avea acces la nimic, în afara experienței personale. Poate, cum spune Heidegger, poate că un singur lucru ne scapă - Nimicul - despre tot putem vorbi, dar nu putem vorbi despre nimic.

Cite din personajele dumneavoastră sînt purtătoare de date fizice și psihice autentice? Cite sînt ficțiune și cite credeți că reprezintă imagini diferite ale alter-ego-ului dumneavoastră?

Îmi este foarte ușor să răspund, afit pentru că personajele mele nu sînt multe, eu fiind autorul unei singure cărți de proză, deocamdată, cît și pentru că ele toate reprezintă un singur lucru și anume pe mine, vorba lui Flaubert: "Madame Bovary n-a fost niciodată altcineva decît Flaubert." La fel, orice personaj al meu mă reprezintă. Biografia mea personală, fără să fie bogată în fapte exterioare, ci mai degrabă banală, cuprinde totuși niște asperități, niște non-regularități, niște lucruri mai obscure, mai cu umbre, pe care eu am avut, așa-zicînd, curajul să le privesc în față, într-un anumit moment și să le tratez cu distanțare și cu răceală. Este singurul fel în care am reușit să obiectivez din această substanță niște personaje. Ele toate mă reprezintă pe mine, toate fac parte din biografia mea, toate sînt reale în egală măsură.

Există o pudoare în fața tentativei de confidență în pagină?

Nu există nici un fel de pudoare. Însuși conceptul de pudoare îmi este străin în literatură și cred că este străin literaturii, în general. Și spunînd pudoare mă refer la toate aspectele existenței. Pudoarea nu presupune ascunderea anumitor lucruri care sînt niște aspecte ... sociale, este în cele din

urmă echivalentul falsității. Pentru mine pudoare și falsitate reprezintă același lucru.

Vina unui autor nu poate fi pusă pe seama unor zone obscure ale vieții sale, iluminată la fei de obscur de cărțile sale, poate fi pusă doar pe seama incompetenței stilistice. Atentatul la pudoare nu poate fi decît unul stilistic, pentru un scriitor; restul materiei, restul substanței din care se constituie viața lui nu are nici un fel de legătură cu vreun tabu social, psihic, psihanalitic sau de alte feluri.

Cartea mea de proză, apărută anul trecut, este cea mai fidelă oglindă a sinelui meu. În cele trei volume de versuri publicate de mine anterior, am reușit să prind, fragmentar și tulbure și greu de înțeles chiar și pentru mine, elemente ale realității mele interioare. În "Visul", părerea mea este că am reușit un autoportret uimitor chiar și pentru mine. Dintre prozele din "Visul", cea care mă tulbură și acum este proza numită "REM". Este, după părerea mea, cea mai bună dintre prozele reunite în această carte și cea care mă pune în abis, mă reprezintă în mod simbolic cel mai perfect. Este, din tot ce am scris pînă acum, lucrul la care țin cel mai mult, poate și din această cauză.

Oferiți cîteva repere despre publicul pe care vi l-ați dori.

Din tot ce scriu nu mă interesează decît să fie citit de oameni care îmi seamănă și cu cît un cititor îmi seamănă mai mult, cu atît cred că el are șanse să rețină mai mult, substanțial, din ceea ce scriu. Deci, publicul meu ideal, ca să spun așa, ar fi alcătuit dintr-o sută de mii de Mircea Cărtărescu.

Consemnat de Lucia Robitu

În librării:

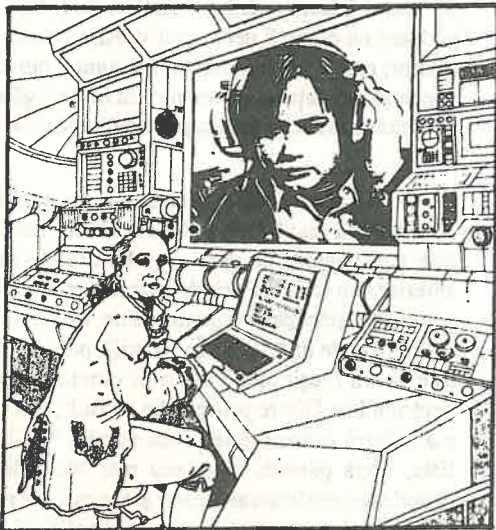
Doru Tătar, **PRIORITATE ZERO**, roman. Editura Porțo-Franco, 1990. Format 13,5 x 19,5 cm; 168 pagini, 18,50 lei.

Romulus Bărbulescu, George Anania, **FERMA OAMENILOR DE PIATRĂ** [roman]. Colectia Lumi galactice, Editura Intercontempres, 1990. Format: 13,5 x 19,5 cm; 240 pagini, 43,50 lei.

Ioan Popa, **NEGUSTORII DE RĂZBOI**, povestiri. Editura Aldomars, București, 1990. Format: 11 x 20 cm; 96 pagini; 40 lei.

***, **ARTELE MARȚIALE MODERNE, MOLIA LUNII ȘI ALTE POVESTIRI**. Editura Celelalte cuvinte, Bacău, 1990. Format: 12,5 x 20 cm; 112 pagini.

CONTACT

Iată că înfîlnirea cu dumneavoastră, stimajii cititori, pe care o promisesem lunară, a întârziat cu aproape o jumătate de an! După cum se poate observa, avatarurile neprevăzute ale economiei naționale se reflectă și în efortul de supraviețuire al publicației noastre, materializat în noul preț de vânzare.

Cu toate acestea, realizatorii PARADOXULUI privesc cu optimism în viitor, siguri fiind de largă audiență la împătimiții iubitori ai literaturii de science-fiction.

Ne-o confirmă, de altfel și numărul mare de scrisori adresate redacției, care, în marea lor majoritate, ne somează să trecem la instituirea unui sistem de abonamente. Întrucât căile tradiționale, prin Difuzarea presei, ne sînt obturate, vom recurge la un sistem pe care îl detaliem într-un anunț în pagina a 2-a a revistei.

• Acelora dintre Dvs. care nu au uitat să-și menționeze adresa, le vom expedia acest al doilea număr prin poștă, gratuit. Între prietenii noștri care se vor bucura (sperăm) de această facilitate, se numără: Prof. univ. OVIDIU RÎUREANU (vă mulțumim pentru măgulitoare

aprecieri!), MARIN STELEA, COSTACHEN. MIRCEA (am fi interesați să ne trimiteți, pentru evaluare, câteva casete de bandă desenată) și GHEORGHE POPESCU din București, MARIAN IRIMIA și IONEL SCARLET - Ploiești, FLORIN UNGUREANU - Călimănești, ALEXANDRU CATANCHIN - Bufta, DECEBAL IANCU - Slănic Prahova, GEORGE SAS - Bistrița, ION CANEA - Reșița, MARIUS OVIDIU NICOLA - Alba Iulia, COSTEL PINTILIE - Galați, VLAD CODREANU - Clubul "Sigma", Piatra Neamț, RAMONA CENGHER - Reghin, DINU N. DAN - Clubul "Mileniul III" Tulcea.

Dintre lucrările originale trimise, ne-au reținut atenția unele titluri, situație care motivează câteva rînduri de încurajare pentru autori.

Astfel, MARIUS CIUPULIGĂ, pilot la Aviația Utilitară din Timișoara, ne oferă o povestire ce dezvoltă o temă generoasă - umanismul creației artistice în opoziție cu maleficul caracter al tehnologiei militare scăpate de sub control. Realizarea artistică a textului însă este nesatisfăcătoare. Deocamdată. Fiind concita-dini, nu exclud posibilitatea unei înfîlniri avînd ca obiect o discuție pe text. În ce privește înclinația d-lui Ciupuligă pentru artele plastice, am fi încîntați să ne prezinte o machetă convingătoare pentru coperta revistei. Ar putea deveni un colaborator permanent.

O schiță despre o lume a roboților, care îl exilează pe o planetă îndepărtată pe ultimul om, ne-a parvenit de la MADĂLINA MINCIU, elevă în clasa a XII-a a Liceului de matematică-fizică din București. Talentul evident mă determină să o îndemn să persevereze, luînd contact cu unul din cenacurile bucureștene. Schița ce o am în față este, încă, împănată cu stîngăciile inerente debutantului și face apel la poante facile sau la enunțuri cu totul neinspirate, cum ar fi: "Fumați bomboanele din carton / Și astfel nu veți avea niciodată dinții din molton!", spre deosebire de o secvență ca aceasta: "K - 107 se stinge convulsiv, curentul electric scurgîndu-i-se cu repeziciune din bateriile avariate. O ultimă zvîcnire și pe monitorul de pe piept apare: GAME OVER. Triumfător, detectivul S-52 își potrivește pe cap pălăria și, mestecînd

calm lițe-gum, îi înapoiază păgubașei circuitul furat”... Perseverează, Mădălina!

Nu mai puțin de cinci povestiri am primit de la RADU POPESCU, din Galați. Inegale ca realizare artistică, insuficient de finite stilistic pentru a vedea în această formă lumina tiparului, ele întrunesc, totuși, toate elementele necesare pentru a putea afirma că tinărul nostru corespondent este unul dintre viitorii valoroși autori SF. Două lucrări: ”Viața și computerul” și ”Să-mi cumpăr un ciraal?”, aproape că răspund exigențelor publicării. De altfel, vom mai medita și noi la acest lucru și ”cosmetizând” nișel textele, s-ar putea să le valorificăm într-unul din numerele viitoare.

ADELA DORIAN GHEORGHIU, din Timișoara, m-a ... surprins plăcut cu scurta sa poveste ”Surpriza”. Amendabilă pe ici, pe colo, în întregul ei, am propus pentru un ”Minidebut” preambulul care poate fi asumat ca o excelentă ”pastilă SF” și (de ce nu), un proiect de scenariu de film pentru un episod din serialul ”Zona crepusculară” pe care ni-l prezintă pe micul ecran prietenii noștri comuni, Alexandru Mironov și Mihai Bădescu.

La fel vom proceda și cu un fragment din lucrarea ”Light-motiv” a lui CLAUDIU ALISAVETEI, din București. Faptul că e student în anul I la Facultatea de Aeronave îi îngăduie abordarea lejeră a unor elemente de tehnologie înaltă care, în prezența harului literar, nu produc efectul de ”tehnicism” - o boală de copilărie a mai tuturor autorilor SF de formație tehnică. I-aș recomanda inspiratului urmaș al lui Henri Coandă să readucă povestirea pe bancul de lucru și să polizeze, cu maximă atenție, toate ”adaosurile” de material rezultate din ”turnare”...

O mențione pentru toți viitorii noștri colaboratori: trimiteți-ne, pe cât posibil, manuscritele dactilografiate la două rînduri, astfel încât să rezulte 31 de rînduri pe o pagină.

Încei prin a înapoia, cu grațitudine, lui NICU GECSE, din București, urările transmise, asigurîndu-l că acțiunile caritabil-umoristice ale ”Fundației Marcel Luca și ciracii lui ” continuă ”neabătut”!

Așteptăm în continuare scrisorile dumneavoastră.

MARCEL LUCA

MINIDEBUT

Adela Dorian Gheorghiu

Surpriza

La început, liniște deplină. Apoi, zgomotele familiare ale casei prinseră contur. Nora înțese că s-a trezit brusc, în plină noapte. Ochii, obișnuși deja cu întunericul, deslușiră obiecte cunoscute. Se mișcă ușor în pat aruncînd o privire scurtă alături : Eddie dormea, cu o expresie calmă întipărită pe față.

Cu mișcări neauzite, Nora se ridică vîrîndu-și picioarele în blana papucilor de casă, deschise încet ușa și ieși. Pe hol, prin geamul ferestrei se succedau, pe rînd, reclamele luminoase, într-un evantai somptuos de culori. O clipă rămase pe loc strîngînd pleoapele, după care porni cu pași nesiguri spre baie.

În drum aruncă o privire indiferentă spre imaginea ei din oglinda mare, o siluetă mișcătoare, drapată într-o cămașă lungă și albă.

Timpul se zbatu nebunește și, după două secunde, Nora încremeni cu mîna încetată pe clanța ușii de la baie, pe care o apucase să o deschidă. Își dăduse seama că pe hol nu există, de fapt, nici o oglindă, după cum nici nu existase vreodată...

Claudiu Alisavetei

Light-Motiv

La mijlocul distanței dintre cele două piste paralele se întîlniră înaintea probei. Zimții de titan ai mînușilor se contopiră pentru o clipă în strîngerea ușoară a mîinilor. Un zimbet de

circumstanță însemnând adio, succes sau orice altceva. Expresia mată a concentrării de pe chipuri nu preciza... Sînga-mprejur, pas alergător, verificarea din mers a costumului. Controlul etanșeității suprafețelor lucioase de protecție, curba elastică a parașocurilor de la articulație, glisarea lentă a vizierei din plexig întunecat... Mașinile îi așteptau. Tehnicienii fură îndepărtați, o dată cu întregul corp de asistență. Deschisă portierele și se trîntiră în fotoliile cu formă ergonomică. Sesizînd vicleana poziție a relaxării, corpurile li se arcuiră și, prin fibrele musculare, armonios dezvoltate, începu să circule încordarea efortului potențial. Contact. Un urlat debordant, născut dintr-o molcomă forfotă, marcă trecerea treptată a motoarelor în forțaj. Sub imboldul vibrației ce învăliu cele două structuri din beriliu înalt aliat, mîinile apucară volanul. Un gest de siguranță. Din ajutoaje porniră să apară vâlurile purpurii de plasmă, generată în camera de ardere.

Curgere secvențială. Uriașii clești hidraulici se deschiseră, eliberînd mașinile de salt. Catapultate din boxele individuale, adevărate bunkere săpate în roca dură a deșertului, cele două aparate fișniră pe pistă. Turboreactoarele urcară rapid la capacitatea maximă, deflectoarele laterale efectuară o ultimă corecție a traiectoriei și ... Abis! Mașinile se ridicară concomitent, plutind deasupra Marelui Canion. O pulsație parabolică, captînd atenția și obturînd senzațiile. Din adîncii defileului, tainică suspendare și atît. De sus, de pe cerul pur, ochiul sensibil al repelului inerțial contempla fina translație a celor două puncte materiale... Rezultatul? Un fapt logic. Gura verticală a versantului de aterizare îndurase prea mult foamea impactului ca unicitatea unei prăzi să o mulțumească...

Absurd. Nimic nu-i mai poate separa din această încheștare absurdă decît confruntarea directă. Numai aceasta poate pune punct unei finale care a început să înghită ani. Doar confruntarea directă... Aceste gînduri, detonînd din sute de mii de megafoane amplasate peste tot în spațiu - timp, îi însoțeau peste tot. Se urmăreau, se căutau unul pe celălalt. Fiecare pîndea gestul fatal de neatenție al adversarului.

Conștiința acestui fapt, topită de încheștare, se lăsa modelată de vocea metalică a megafoanelor. Deveniseră doi roboți acționabili prin comenzi verbale. Zero personalitate, zero ambiție, zero voință, zero absolut. Doar ideea, amețitoarea idee a victoriei. Erau mai presus de țel, dar coborau mult mai jos decît instinctul. Dacă unul făcea un salt în timp, dispărînd din prezent, celălalt nu se grăbea să-l caute prin momente anterioare, posibile probabilistic, ci se înscrisa pe culoarul temporal, de unde lansă intermitent fulgere de megawați peste epoci, pînă cînd bănuiala de a fi trecut pe alături de țintă orb și mut îl făcea să se prăbușească pradă depresiei nervoase. Dacă depășeau în vîltoarea încheștării pragul inferior al intervalului existențial, fiecare încerca să devină Dumnezeuul celuilalt... Dacă unul cădea departe și demult, prefăcîndu-se copac, celălalt venea din urmă dorindu-se furtună... Și mereu așa, comprimînd și decomprimînd istoria la nesfîrșit...

Adversari pentru cîteva clipe încă. Deciderea învingătorului. Moment epocal. Ca un cumul după lunga urcare pe treptele de lumină din piramida științelor, științe pe care ei le ogîndiseră în sport, virful acestei piramide va pronunța cîștigătorul.

Președintele federației Sporturilor-Lumină se apropie de cei doi. Imaginea sa, țînînd în mînă o cutiuță de aur și afișînd un zîmbet larg, făcea în acele momente ocolul sistemului solar. Cu gesturi solemne, depuse cutiuța pe o masă special amenajată, o deschise și extrase din ea un mic disc zimțat. Opintindu-se ușor îl aruncă în aer. Discul urcă, rotindu-se în jurul propriei axe. Cap - pajură, cap - pajură...

Așteptăm scrisorile dumneavoastră și materialele propuse spre publicare, la adresa :

REVISTA "PARADOX"
C. P. 707, OF. POȘTAL 8
1900 TIMIȘOARA

(urmare din pag. 37)

SF PHOENIX - [Editor: revista Phoenix, București.] Director: Paul Nanca; redactor șef: Dan-Silviu Boerescu; redactor șef adjunct: Horia Gârbea; secretar general de redacție: Dan Medeana. Format: A4; 16 pagini. Cuprinde povestirile Rugina, de Ray Bradbury, Ultimul bărbat, de Wallace G. West și Macondo, de Leonid Panasenکو. Prețul: 5 lei.

SEGRA - Editor: Ioan Smedescu [Editura Scribul, Slatina]. Director: Liviu Pavlovici; redactor șef publicații SF: Marian Deaconu. Format: A3; 8 pagini, cu ilustrații. Nr. 1 include proze de Alina Durbaca, Scorbien, Marian Deaconu, Cassian Bala-bașciuc, G. Bush, Dodo Niță, Brian W. Aldiss, Iulian Barbu. Prețul: 10 lei.

SCIENCE FICTION MAGAZIN - Editor: revista Pur și simplu, Bacău. Redactor șef: Răzvan Haritonovici; concepție și realizare: Dan Merișca. Format: A4; 32 pagini cu ilustrații, color. Proze de Lucian și Dan Merișca, Ovidiu Bufniță, Răzvan Haritonovici, Alex. Ungureanu, Somtow Sucharitkul și o bandă desenată color (8 pagini) de Wallace Wood. O revistă frumoasă care, ca altele altele, s-a oprit, spre regretul nostru, la nr. 1. Prețul: 15 lei.

SPATII ENIGMATICE

- Editor: revista Cronica, Iași. Director: Ioan Holban; Concepție și realizare: Dan Merișca, George Ceaușu, Sorin Simion, Vasile Constantinescu, Lucian Merișca. Format: 20 x 18 cm; 64 pagini. În nr. 1, alături de rubricile "Cazuri neelucidate încă", Proto-SF și Interviu, putem citi proză SF de Mihail Grănescu, Victor Nănescu, Lucian Merișca, Dan Merișca și Arthur Mihăilă, Arkadi și Boris Strugațki și nuvela lui Barry B. Longyear, Dușmanul. Prețul: 20 lei.

SFINX - Editor: Asociația scriitorilor și artiștilor plastici țirgovișteni de literatură și artă SF Sfinx, Țirgoviște. Colectivul de redacție: Nicolae Constantinescu, Constantin Dumitru, Cristian Bobeică. Format: 14,5 x 20,5 cm; 92 pagini. Nr. 1 cuprinde esuri, știință popularizată și proză SF de Tiberiu Mihai, Nicolae Constantinescu și Iulian Baltasiu, Abraham Merrit, Neil R. Jones, Roman

Podolny, Christian Leourier. Prețul: 20 lei.

ORION - Editor: Dragoș Vasilescu [Grupul de presă Orion, Craiova]. Redactori: Victor Martin (nr. 1), Constantin Gheorghe (nr. 2). Format: 10 x 14 cm.

Am pierdut o revistă (Orion), dar am câștigat o colecție, cu același nume. Pentru început, ni se oferă Lumea lui Rocannon, de Ursula K. LeGuin (nr.1, 158 pagini, 37 lei) și Dușmanul, de Barry B. Longyear (nr. 2, 132 pagini, 36 lei), ambele în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu. Așteptăm cu interes următoarele apariții.

HELION - Editor: Casa de editură Omnis, Timișoara. Revista este realizată de un colectiv numeros, coordonat de Cornel Secu. Format: A4; 80 pagini, cu ilustrații; coperta color.

Numărul 1/1990 este o apariție de excepție. Remarcăm prezentarea grafică elegantă, o secțiune consistentă de critică și eseu (semnează

Cornel Robu, Lucian Boia, Lucian Szabo, Pia Brinzeu, Mircea Oprea, Elena Ghiță, Adrian Bancu, Mandics Gyorgy, Gabriel Zănescu) și un grupaj la fel de impresionant de proze SF (autori: Mircea Pora, Ovidiu Bufniță, Dănuț Ungureanu, Mihai Alexandru, Sorin Francisc, Alexandru și Ovidiu Pecican, Mandics Gyorgy și Veres Zsuzsanna, Traian Urdea, Robert Meissner, Costel Baboș, Lucian

Vasile Szabo, Crinu-Emilian Marinescu). Prețul unui exemplar: 35 lei.

PARADOX - Editor: Paradox, Timișoara. Menționăm, în încheierea acestei retrospective, nr.1/1990 al revistei noastre (format: 16,5 x 23,5 cm; 48 pagini, cu ilustrații; coperta color), cu proze de Silviu Genescu, Adrian Chifu, Dușan Baiski, Philip J. Farmer, Steven Utley, Bob Ottum jr., Daniel Walther, Fredric Brown și rubricile Interviu, Umor, Cabinetul de județeni. Contact. Prețul: 15 lei.

Vă oferim, pe coperta II a revistei, adresele publicațiilor noastre de science fiction.

Rugăm editorii de publicații SF să ne trimită (ramburs) exemplare din revistele, fanzinele, broșurile realizate. Mulțumim tuturor.

FEMEI!